

KÜRT 2.0

e-dergi

sal/yıl: 1

hejmar/sayı: 1

EK: TOLAZ.ORG NEWROZ ÖZEL SAYISI

İÇİNDEKİLER

“Bi Jan, Bi Jiyan, Bijwen”- Bêkes Bêwar	2
“Loading Kürt 2.0”-Rêwing Tîgrîs.....	4
“e-Dergi var dediler geldik”-Kurmancê Ser Hişk.....	10
“Kîrvem, Hallarımı/zı Aynı Böyle Yaz”- Özgür Amed.....	14
“KÛRT 2.0 nedir?”-Serhat Şêr.....	21
“Kürt 2.0’in sığınağı: Bijwen” –Rênas Baz.....	24
“Alışılmışın Bir Nebze Dışı”-Bj. Lalo.....	28
“İsyanın Gerekçesinin Açıklamak Zorunda Hissetmemek”-Qewsik Kevir.....	30
“Newroz 2012”-Tolaz.....	33

Başlarken

Hepinize merhaba, iyisiz demi?

E-Dergi ile karşınızdayız. Yeni bir işe giriştik. Daha doğrusu aylardır yapmamız gereken bir ödevi, son geceye erteleyen öğrenci gibi olduk. Peşin söylemekte yarar var, havaların bir suçu yok. Mevzu derin, siz başı şimdilik tutun serin...

Özetle, yazıya sığınarak derdimizi anlatmanın bir başka yolu olarak, yeni bir platform ve henüz periyodunu belirleyemediğimiz, şimdilik aylık, fakat üretimlere bağlı olarak kesinlikle haftalık olarak yayınlamak istediğimiz bir Kürt 2.0 dergi projesidir bu okuyacaklarınız. Kürdocul bir çembere yerleştirilecek/çizilecek konular ekseninde, Kürdün yarıçapına 360 derecelik açılar çizmeye çalışacağız. Uzak yada yakın, sol, sağ ya da merkezden fark etmez; ayna tutmak istiyoruz kendimize. Bu tamamen Kürt gençlerinin kendileri ve bakış açıları ile ilgili bir mevzu.

İlk sayıda biraz nostalji yapma kararı aldık. Yazan arkadaş sınırını ilk Bijwen (bijwen.com) sitesi emektarları ile açılış yaptık. Hepsi yazamadı, yetiştiremeyen arkadaşlar da oldu. Haber veremediğimiz de. Konu olarak ta “Kürt 2.0” olgusunu ele aldık. Ne anlıyoruz, nedir ya da ne değildir? Nasıl bir maceramız var bu konuda? Soruları etrafında kişisel yazılar yazdık. Herkes kendi güncesinden baktı. Gelecek sayılarda katılıma bağlı olarak yazar sayısı artacak.

Ortaya çıkan yazıları severek okuyacağınızı düşünüyoruz. En azından okuyup, satır aralarında ki benzer serzenişlerimize, umutlarımıza, sorunlarımıza ortak olmanızı temenni ediyoruz. Zaten bu derginin altını kazıdığınızda, “çağrı” niteliğinde de bas bas bağırdığını göreceksiniz.

İyi okumalar diliyoruz.

İletişim: kurdocol@gmail.com

Bi Jan, Bi Jiyan, Bijwen

Bêkes Bêwar

Jan...

Li ser axa ku min tê de çavên xwe vekirî de jan beriya jiyane dihat û mixabin jiyan gelek carî jî qet nedihat. Ez jî bi piranî di nav wan carên ku min bi "mixabin" qala wan kir, wan carên kambax de mezin dibûm. Piştî ku ez hinekî mezin bûm û dest bi fêhmkirina der û dora xwe kir, min dît ku ez tenê nînim. Gund û bajar, tax û kolan, mal û malbatên me ji hev cuda bin jî, gelek hevsalên min hene ku em di warê janên xwe de hevparin. Lê belê hevpariyê me a din jî hebû ku dibû bersiva sedema janên me û di heman demê de jî bersiva navê me, ew jî, Kurd bûna me bû...

Belê em Kurd bûn. Di welatê me yê ku jiyane piştî Tofana -bapîrê me- Hz. Nûh cara duyemîn destpêkirî de, ji me re jan mabû. Zaroktiya min bi gelek janên ku di jiyana min de cîhên taybet û travmatîk girtine derbasbû û ez êdî bi gelek xwezî û ne-xwezîyan mezin bibûm. Mezin bûna min jî an gorî "zarên xelkê" ti mezinbûn nebû, lê belê ez çî bikim, para min a ji zaroktiyê ew qas bû. Zaroktiya ji ber min û hevsalên min zêde mayî jî, ji wan "zarên xelkê" re hatibû parvekirin. Jixwe em jî pir hewesdarê mezinbûnê bûn. Zaroktî kêrî me nedihat..!

Gava ku min xwe cara yekem mezin hesiband ez di dibistanên pergalê de di bin giraniya bêzimanîyê de mest bibûm. Mamosteyên me yên ku qaşo bi dilovaniya bav û dayikên me nêzî me dibûn, ji ber ku em zimanê wan nizanin û ji ber vê yekê jî nikarin

derdê xwe vebêjin "bi dilovaniyê nedîtî" em têra xwe dikutan. Piştî ku me kutana xwe dixwar, em dihatin cem hev û digel dest û ling, ser û guh û sûretên me yên ku ji ber şeqam, kulm û pihînên mamosteyên dilovan jana agir jê diçû jî, me hemîya ji hev re bi sond digot; "qet neêşiya, qet neêşiya..."

Wisa, wisa êdî rojek hat û min dît bi rastî jî bedena min naêşe, belê jan her dem baqiye, lê êdî ne di bedena min de, di mêjî û dilê min de ye. Her roja ku derbas dibû ez û bi min re jî ev jana min a nû mezin dibû. Êdî ez ne zarokbûm, min ew roj gelek dûr hîştibûn û ciwantiya min destpêkiribû. Bi ciwantiyê re jî, digel giraniya xwe, dermanê vê jana ku ji jana bedenê diwartire jî hêdî hêdî derdikete holê; Vegotin...

Ez bawer dikim ku bingehê ji bingehên mirovahiyê vegotine. Ji destpêkê heya îro tiştê ku mirovahî ji her tiştî zêdetir li ser sekiniyê jî vegotine. Dîrok, encameke vegotinêye. Wêje, dîsa wisa. Heyanî şer û kuştinên di cihanê de qewimîne jî hemî li ser vegotinê ne. Bi devkî, bi nivîskî û hê bi çî awayî dibe bila bibe vegotina xurt li ku derê be, ew der serkevtiyê. Qencî an jî xirabî; kîjan baş hatibe vegotin, ew bi ser ketiyê. Ez hay ji hêza vegotinê hebûm, min dixwest ku ez wê giraniya jana xwe, bi vegotinê ji mêjî û dilê xwe biherikînim û barê xwe sivik bikim. Lê belê çawa?

Jiyan...

Merca vegotinê a yekemîn û herî girîng ziman bû û mixabîn di devê min de ziman tinebû! Mamosteyên min ên dilovan, ji ber ku heta hetayê min nekutin (!) zimanê xwe bi min didan hîn kirin û beramberê vê, bi alîkariya pergalê a her cûreyî, zimanê min ê ku wan jê hez û fêhm nedikirin jî didan jibîr kirin. Ez jî di nav wê xirecira pedagojîk û pedolojîk de ji herdu zimanan jî bêpar mabûm. Ji bo ku ez vê kêmasiya xwe ji holê rakim û di dema herî nêz de dest bi vegotinê bikim, min zû dest bi hîn bûna ziman kir. Lewra, taqet bi min ve nemabû ku ez zêdetir di bin giraniya jana xwe de bisekinim. Her

roj min zimanê xwe ê dayikê hinekî din xurt kir û ji jibîr kirinê filitand lê belê di nava jiyana rojane de bi vê hewldana min zimanê minê duyemîn jî bi pêş ket.

Êdî kê-m-zêde, zor-bela min dikarî ku ez bi du zimana biaxivim, bixwînim û binivîsînim. Ev yek ji min re bû sedema şabûneke mezin. Ji bo vegotinê ziman merca herî girîng bû û êdî min ne yek, du ziman bi hev re dizanîn. Wisa be ez çi sekinîbûm? Ger min bê sekn dest bi vegotinê bikira û barê jana xwe sivik bikira... Lê dîsa mixabîn, vegotin ew qas hêsa nebû. Min dixwest ku ez vebêjim lê belê min nizanibû ezê çi û çawa vebêjim. Jana min hebû lê belê min baş nizanibû ji ber çiyê. Wê demê min fêhm kir ku merceke din a vegotinê heye ew jî zanîn e.

Hinekî dereng be jî ez pê hesiyam ku hêza vegotinê an gorî zanîne zêde an jî kê-m-dibe. Li ser vê yekê hewesa min hinekî şikestîbe jî min dev jê berneda. Madem ku astengiya nû zanîn bû, pirsgirêk nebû... Minê jî dest bi hînbûnê bikira. Jixwe girîngiya zanîne hê di destpêkê de jî li ber çavan bû lê belê qaşo min rêya hêsa dabû ber xwe lewra jî zanîn paş guhê xwe ve avêtibû. Piştî demeke ku min li ser navê zanîn û hînbûnê çi qas karên vala hebin hemî ceribandin ez gihîştîme enecamekê ku, an gorî vê encamê di xala zanîne de zanîngeha herî mezin û rasteqîn jiyan bû. Heya ku min ji jan û karên vala dor anî jiyanê jî ev rastî bê haya min ji ser min re derbas dibû û diçû. Ziyaneke pir mezin! Ez bûm, ku ez Kurd bûm, ji her kesî zêdetir pêwîstiya min bi zanîne hebû, di nav jiyanê de bi qasî deh zanîngehî hînkêr de dijiyam û min hê jî qala nezaniyê dikir... Heyf!

Bijwen...

Di rêya zanîne a ku di nav jiyanê re derbas dibû de, rawestgehên hînbûnê pir bûn û di yek ji wan rawestgehan de jî, ez û hevparên jana min ên ku min li jorê qala wan kiribû rastî hev dihatin. Rawestgeha me a ku dûrahî ji navbera me

radikir, em ji her gav û dema jiyana rojane û a derbasbûyî agahdardikirin û azadiya li ser her mijarê fikirîn û şirovekirinê dida me, înternet bû. Înternet bi gelek hêsariyên xwe ve di aliyekî de bibû qadek ji qadên hînbûn û peşveçûnê, di aliyekî de jî bi taybetî di nav ciwanên Kurd de bibû kendalek ku, kê di wir de biketa ji rastiye dîrdixist û deriyê dejenerebûnê heya dawiyê jê re vedikir. Roj bi roj gelek kes ji wî kendalî de diketin û hê jî dikevin..!

Piraniya ciwanên Kurd bi bandora perwerdehî an jî bêperwerdehiya ku pergale ew neçar hîştine dibin cinawirên hazirxurî û teqlîdkariyê. Hevparên janekîne lê belê ji sedî deh kes nikare jana xwe vebêje... Yê ku di nav de herî zêde vebêje jî, ne di axaftin û ne jî di vegotina herî bi bandor a nivîskî de nikare xwe ji hazirxurî û teqlîdkariyê bifilitîne. Heta, ayane ku gelek carî nikare hazirxurî û teqlîdkariyê jî bike..! Lal, kerr û gêje..!

Di nav rewşeke wiha de, di sêrî de bi hemî kêmasî û amatoriya xwe ve lê belê bi hêvî û armanca ji nû ve avakirin û restorekirina serencama ciwanên Kurd a di înternetê de û bi qasidiya înternetê jî di her warê jiyanê de, bi rengên jan û jiyana me a hevpar û bi rengên nûjen çirûskek bi navê "Bijwen" derket holê. Ev çirûsk ji bo min di rêya ku ez tê de dimeşiyam a tarî de bû ronahiyek ji ronahiyên. Min bi hêza wê ronahiya nû pêşiya xwe hê xweştir dît û gavên xwe hê xurttir û bi lez avêtin.

Di Bijwen' de her yek me, ji deverekî, ji bajarekî, ji gundekî, ji malbatekiye lê belê em hemî hevparên jan û jiyanekîne. Her yek me, bi taybetiyên jan û jiyana xwe, ji yê/a din re dibe mamosteyekî nû. Em ji hev hîn dibin û ji hev hêz digrin. Çirûska me, her diçe geş dibe, dibe agir. Em hêdî hêdî di warê vegotinê de bi hêztir dibin. Ew jan di wê rawestgehê de bi hêza vegotinê diguhire û car tê dibe panjehr a xwe, car te di destê me de dibe çek dizivire li ser xwe, car jî te dibe tirs dikeve dilê pergale.

Em ne deha û aqilmendên civakê ne û îdfayeke me a wisa jî tineye. Em jî wekî her însanî xwedî gelek kêmasî û qelsiyandin. Lê belê em ji zanîn û hîn bûnê bawer dikin.

Bijwen; hêza zanîn û hîn bûnêye. Bijwen; parvekirina barê giran û hînkirina zanînê ye. Bijwen; piştî rêyeke dûr û dijwar navê bi ser ketina vegotina jan û jiyana me ye. Bijwen; Vegotine!

Belê Bijwen ev e, em Kurd'in û "2.0" jî tê vê wateyê; Jiyana çawa ku piştî jêneke mezin cara 2'yemîn li ser axa me û bi xêra -bapîrê me- Hz. Nûh destpêkiribe, îro jî wê dîsa wisa bi heman rengî di nav ciwanên Kurd de destpêbike. Emê hesabê jan û jiyana xwe jî bipirsin, xwedî li mîrateya bapîrên xwe jî derkevin... We go erê!?

Loading Kürt 2.0

Rêwing Tigrîs

Birşeyi tanımlamanın en kolay yollarından biri karşıtı üzerinden gitmek. Peki bir Kürt, Kürt olamıyorsa, ne olur?

Birşeyin kıymeti, hele o şey insanın hakikatiyse en iyi yokluğunda anlaşılıyor.

Kürtlüğün en hakiki yaşandığı evreler hep göçler – sürgünler gibi geldi bana. Kürtlük adına değerli ne varsa sürgünde çıkmış ortaya.

Mîqdat Mîthat'ın Kurdistan gazetesinden Celadet'in alfabesine, Hawar ve Ronahî'sine, Hejar'dan İsveç Kürtlerinin edebiyattaki eserlerine, Memduh Selim'den Evdalê Zeynê'ye, Erebe Şemo'ya..

Belli bir mücadele yürüten her Kürt kaçınılmaz sürgünü tatmış ve tadıyor. Ve dahi yürütme potansiyeli olan.. Kimi köyünden yakın Kürt şehrine sürülüyor kimi uzak metropollere.

Kimi de seçme şansı, tayin hakkı yokken rotasyonla atanıyor rastgele bir yere.

Bu rastgele atanan memurlardan birinin çocuğu olarak memleketinden 1600 km uzakta, Kurdistan'ın dağ köylerinden çok daha mahrum bir Türkmen köyünde dünyaya gelen bir Kürt için özü arayış nasıl işliyor bir bakalım..

İlkokula kadar köyde geçen çocukluk boyunca "dışarda konuşurlarsa başlarına bir şey gelir" diye anam-babam sade aralarında Kürtçe konuştular. O da genelde bizden gizledikleri mevzulardı ya da kavga ediyorlardı Kürtçe konuşurken.

Her yaz 3-4 ay Kurdistan'da zaman geçiriyorduk. O tatillerden hatırımda kalan şeyler, defalarca evin taranması, yolda 5 kilometrede bir yapılan aramalar, askerin otobüsteki peynir bidonunun dibine elini sokması, kimliğinin ucu yanık diye otobüsten tekme-tokat indirilen gençler, Muş-Varto arası minibüste çalan dengbêj kasetleri, ağaçlardaki ve evlerin duvarlarındaki mermiler, evlerin taranmasının ertesi sabahı erkeklerin işkenceye götürülecekleri korkusuyla askerin kapıya dayanmasını beklerken yataktan çık-a-mamaları, işkenceden tırnakları sökülmiş, dişleri dökülmüş dönen erkekler.. Bir de leblebi tozu, aşağı çarşığı kovalarken tur attıran vahşi kazlar ve nenemin sabahın 5inde kalkıp sağdığı ineğin sütü..

Bu tatillerde 3-4 boyunca %92.3 Kürtçe konuşulan ortamda tam Kürtçe öğrenecekken sürekli tatil bitiyor, biz babam kendi çocuğuna kendi anadilini öğretmemiş-öğretmiyorken başka bir milletin çocuklarına dillerini öğretmesi için geri dönüyorduk.

Hatırımda kalan benden çok, büyük kardeşimin travma yaşadığı. Belki daha büyük olmanın getirdiği biliyor olmak onda daha farklı etkilere yol açıyordu. Ayrıca ben evde gündüzleri anamla kalırken o 5 sınıf bir arada köyün çocuklarıyla beraber babamdan o çocukların dilini öğreniyordu.

Varto'ya gittiğimizde Türkçe'yi onlardan daha iyi biliyorum diye alay ediliyorken Varto'dan döndüğümde bu sefer Türkçe'yi onlar kadar iyi bilmediğim için Türkmen köyünün çocukları dalga geçiyordu.

Mîrat nasıl bişeyse Varto'dayken kabuslarım Türkçe, Varto'da değilken Kürtçe oluyordu.

Babam her sene tayin istediği halde köyde geçirdiğimiz 7 senenin ardından tam ben ilkokula başlayacağım senenin yazı köyün bağlı olduğu 10 bin kişilik küçük iç ege kasabasına tayini en sonunda çıktı adamın.

Okulun ilk günü, Varto'da ev tarandığında yaşadığım travmadan daha büyük bir travmaydı. O küçük kasabanın küçük okulunun nüfusu, bahçede tören için olan öğrenci ve velilerin sayısı, 7 sene yaşadığım köyün nüfusunun 2 katından fazlaydı.

İlk gün sınıfta 1 dersten fazla kalamadım. Hatta öğretmen sınıfa girdiği an koşarak kaçtım sınıftan. Durdurmak için kapıda önüme geçti, kadının üstüne tırmandım da geçtim.

Babam da aynı okulda 5. Sınıfların öğretmeni olduğu için peşime adam takip beni yakalamaları uzun sürmedi.

Bir hafta kadar derslere annemle gittim. Sonrası tam alışacaktım ki tuhaf şeyler çıktı karşıma. 29 ekim provaları yapılıyor okul bahçesinde, bacak kadar veletleri günde 3-4 saat güneşin altına vermişler yürütüyorlar. Arkamdaki sırası kızlar kendi aralarında konuşuyorlar, üst sınıftanlar. Hayatım boyunca belki milyon kere duyduğum-gördüğüm en klişe ırkçı söylemle ilk o zaman karşılaştım. Biri diğerine "En iyi Kürt hangi Kürt'tür biliyor musun, ölü Kürt" deyip bana bakıp gülüyorlardı. Faşizmin 9 yaş hali..

Benim de, büyük kardeşimin de yaşadığı bu türden deneyimleri ailemize anlatma şansımız yoktu. Babam duysa gider vurur direk..

Ki zaten adamı okulda hergün kolunda ayrı 2 polis memuruyla görüyorum, hakkında açılan zibilyon tane soruşturma için gelen..

Sınıfa ilerleyen haftalarda nakille bir kız geldi. Karşı cinse bir şey hissettiğim ilk zamandı.. Kızın adı

Berfin'di, o da Kürt'tü, onun da anası babam gibi memur olduğu için o itin öldüğü kasabaya düşmüştü yolu.

Okuldaki 2 Kürt, Türkçe okuma yazmayı ilk biz öğrendik, okuma bayramında ilk bize kurdele taktı öğretmen, piyeste Atatürk'le eşi Latife'yi bize oynattı.

16 yıllık eğitim hayatım boyunca da içinde olduğum tüm sınıflarda Türkçesi en iyi olan öğrenci hep ben oldum.

Gene de, Türkçe'yi Türklerin %96.38'inden daha iyi biliyor olmak derdimi onlara anlatabilmek için hiçbir zaman yeterli olmadı.

Hangi kitaptaydı hatırlamıyorum, şöyle bir cümle geçiyordu:
"Türkler Türkçe'yi Kürtler kadar iyi bilselerdi Kürt Sorunu diye bir şey olmazdı."

Ama bilmiyorlardı ve ortada bir sorun vardı. Bu sorun ilerleyen yıllarda babama ve bize yönelik önce kapalı sonra açıktan hakaret, tehdit, saldırıya dönüşünce, ben ortaokula başlayacağım sene, babamın tayini bu defa kendi istek ve iradesiyle Muş'a çıktı.

Çocukluk travmalarının getirdiği endişeyle gittim Muş'a. Ancak buraya kasabadan çok daha kısa sürede adapte oldum. Hayatımın en güzel 3 yılını, tam kendimi bulmaya başladığım erken ergenlik dönemimi Muş'ta geçirdim.

Varto yolundaki dengbêj ve anamın gizli gizli dinlediği Kürtçe kasetlerden sonra Muş'ta Kürtlüğün en zevkli kısmı, müziğinin zenginliğiyle tanıştım.

Muş'ta da babamın görev yaptığı okulda okuma geleneğimi sürdürdüm. Hatta ilk zamanlar okula

yakın olan evden çarşı merkezindeki lojmana taşındığımızda kışın sabahın 6sında Muş'un karında okula gitmek için 1.5 kilometre yürümem gerektiğinde dahi. Çünkü bu defa müthiş bir ortam bulmuştum. Öyle bir sınıfımız vardı ki Türkçe dersi hocaya Kürtçe öğreterek geçiyordu.

Okul yolu Kürt müziği safarisi gibiydi, sabah garnizonun yanındaki lokantadan ona inat son ses Çarnewa çalan lokanta, öğlen dershaneye giderken Cumhuriyet caddesi ve Hal'de çalan dengbêj parçaları, Özel İdare İş Hanı'nda esnafın çaldığı Koma Azad ve kozmopoliti Ciwan Haco çalarak tamamlayan dersane kantini. Ben evde Rotînda dinliyordum, radyoda çalışan büyük kardeşim de Agirê Jiyan çalıyordu.

Bu dönemde ilgi duyduğum kızın asker çocuğu olması da benim adına "Muş Sendromu" dediğim bir durumdur. İleride tekrar değinecem kendisine..

Müthiş bir jenerasyonumuz vardı, o zamanki adıyla LGS'de patlama yapmamız bekleniyordu. Ki öyle de oldu, bilgi yarışmalarında Türkiye dereceleri elde ettik, hatta Milliyet'in bir yarışmasında Türkçe'de Türkiye birinciliği kazandığım oldu, ama Türkçe birincisinin Muş'tan çıkması hoşlarına gitmemiş olacakki vaadettikleri ödülü vermek için davet etmediler. Ne diyax, zoruna gidenin borusuna da gitsin.

Çok sayıda öğrenci çok yüksek puanlar aldık. Benim tüm tercihlerim başta Galatasaray Lisesi olmak üzere İstanbul'daki liselerdi. Hepsini de tutuyordu puanım. Velev ki sınavın ertesi günü, bu defa başımıza silah dayanarak değil, anam ve babamın sağlık sorunlarından ötürü istedikleri tayin adlı zorunlu göçle Bursa'nın merkeze 30 km yakınlıkta 2 bin nüfuslu bir kasabaya taşınacağımızı öğrendim.

Sınavdan 5 gün sonraya kadar tercih değiştirilebiliyordu, babamın zoruyla tüm tercihlerimi son gün, son saat değişip sade Bursa'yı verdim. Büyük kardeşim üniversitedeydi, anam aylarca tıp fakültesi hastanesinde kalacaktı, refakatçi kalmam gerekiyordu vs..

Bu beldeye taşındıktan sonra, Kürtlüğün yokluğuyla gene yüzyüze kaldım. Taşındığımızda ilk üç ay, hergün üç posta tuvalette ağlıyordum. Çocukken bu kadar zor değildi, bir hafta – on günde unutuyordu insan.. Bu defa gene çevredeki tek Kürt olmak fena dövüyordu liseli ergeni..

Bu küçük faşist beldecikte de saldırılar babam çocuklarını okuttuğu için bişey diyemediklerinden bana yöneldi.. Anam zate hastanede, evde tek ben varım..

Okula gider-gelirken yol kesmeler, tehditler, takip etmeler girila.. Fena bileniyorum ben de.. Tutunacak bir dal arıyorum ama yok..

İlk o zaman en büyük eksikliğin Muş'ta günlük hayatın akışı içinde duyduğum Kürtçe müzik olduğunu anladım. De nerden bulim Kürtçe müzik?

Tek çare internet..

Beldede tek bir tane internet cafe var..

Bilgisayar kullanmayı biliyorum fakat o zamanlar Muş'ta internet hak getire.. Tek bildiğim kantır atmak..

İnternet cafedeki bilgisayarlardan birinde ilk kez Hz. Google ile tanıştım, iman ettim.

Search-i Şehadet getirdim: Arama kısmına Googleizm'in 4 şartını yazdım; Kürt, Kürtçe, Kürtçe müzik, Kürtçe rock müzik.

Rojaciwan dahil Kürt forumlarıyla, onu da geç internetle ilk buluşmam böyle gelişti. İlk buluşmaya rağmen hiç çekingen davranmadım, aklıma ne geldiyse sordum, Keça Delal Google da hiç sorun çıkarmadı, kollarını bana açtı.. Gel sayfalar git sayfalar radikalleşti içerik.. Yanımdakiler cins cins bakmaya başlayıp gidip cafenin sahibiyile konuştular. Belde “sakin”leriyle ilk fiziksel temasımız o gün gerçekleşti. Son hatırladığım havada uçan bir monitör ve sırtımda kırılan iskemle..

O sene devlet öğretmenlere qaşo ucuza laptop dağıtıyor şansa.. Babamı teqleye getirip bi tene külüstür aldırđım, harddiski şimdi sıradan bir laptopun RAMine eşit olanlardan..

Öze dönüş, özü buluş böyle başladı..

Okulda da yaşayamıyorsun Kürtlüğünü zate.. Ama hazırlık benim için bulunmaz nimetti.. Muş’tan ayrıldığım ilk sene gene Kürtçe-Türkçe arasında med-cezirde uzatmalarda da sonuca gidemeyince penaltılarda oyunun kurallarını yazan İngilizler şampiyon oldu.

İki dil arasından sıyrılıp kendimi İngilizceye verdim.. Bu defa arafta kalmayacağıma and içtim, varlığını İngiliz varlığına bi güzel kurdeleyip armağan ettim.

Şansıma hazırlıktaki İngilizce hocam Bursa’nın en iyi İngilizcesiydi. Seve seve öğrenmeyene farklı yöntemler uyguluyordu.

Bir sene boyunca TVde sadece BBC Entertainment izledim. “The Weakest Link”, nam-ı diğer “En zayıf halka”nın sunucusu abla Anne Robinson her gece kabuslarımı süsledi.

Neyselki İngilizce’yi bir yıl sonunda birkaç aksanla beraber öğrendim. İşin gıcık yanı bu dilde de okuldaki en başarılı öğrenciydim.

İlk üç ay gerçekten çok sıkıntılıydı, bir yandan anamın hastalığı, bir yandan kardeşimin yokluğunda yeni ortama uyum süreci, diğer yandan Muş’ta şehrin isminin harf sayısı kadar dahi İngilizce kelime öğrenmemiş oluşum derslerde beni allak bulak ediyordu. Grameri hala çok iyi bilmem ama kelime ve pratikte iyiyim zannımca. O derece öğrendimki İngilizcede kendimi Kürtçe ya da Türkçe’den daha iyi ifade ediyordum.

Anam yasin okurdu hastanede refakatine kaldığımda, ben hasta bir titizlikle hazırladığım binlerce flashcarda çalışırdım.

İlk dönem karne günü bir kırılma noktasıydı. Geç kalmıştım, hoca “nerdesin, sana üç belge verecez” deyince dizlerimin bağı çözülmüştü. “Ula ben ne halt yedim,

okulda duvarlara slogan neyin de yazmadım, niye ati bunlar beni okuldan” derken, notlarım tutmamasına rağmen karnenin yanında takdir ve onur belgesi verdi Mr. Mamoste..

O günden sonra da okulu ciddiye almadım, lise boyunca internette Kürt sitelerinde fink attım.

Takıntım olan Kürtçe müziğin en büyük arşivini oluşturdum, insanlarla paylaştım.. Hala daha bazen arkadaşlarım arıyor, birinin bilgisayarında ya da bir internet cafede zamanında nickimle yüklediğim müzikleri bulduğunu söylüyor.

Bu arada yazları küçükken zorla gittiğim Varto’ya artık her yaz tek başıma koşa koşa gidiyordum.

Kürtlüğümü yaşayabildiğim tek yer internet oldu Bursa'da. Kürt sitelerinden tanıştığım insanlar lise sıralarında yanımda oturanlardan daha yakın arkadaşım, dostum oldular.

Kimseyle paylaşmadığım dertlerime ortak oldular.

Bu çalışmayı beraber ortaya koyduğumuz arkadaşlar çevrem oldu. Birçok akım vardı internetteki Kürtler arasında, ama benim Kürtlüğe olan açlığımı doyuran tek grup Kürt 2.0 ekibi oldu her zaman.

Reel-sanal diyalektiği benim için alt-üst olmuştu. Gerçek kimliğimi yaşadığım yer reel değil sanal dünyaydı. Reel dünyadaysa büründüğüm kimlik ben değildim. İşin gerçeği büründüğüm bir kimlikte yoktu, kimliksizdim, ne idüğüm belirsizdi apaçık.

Bundan tek kurtuluş önümde duran üniversiteydi.

İstanbul'da üniversite ortamında çok daha rahat edebileceğimi düşünüyordum. Ki dönüp bakınca ettim de.

Kürtlüğe olan açlık ilk başlarda yanlış ilişkilere sevk etse de bir süre zate muhakkak rölantide geçiyor.

Kurdistan'dan üniversite için ilk defa çıkan gençlerin sudan çıkmış balık hallerini en iyi dışardan bir göz, yıllardır Kurdistan dışında yaşayan bir Kürt görüyor zannımca.

Hakim kavimle gir-e-medikleri ilişkiler, kendilerini ispat çabaları, ilk sene girdikleri bunalımlar, kendilerini izole edip oluşturdukları prototip Kurdistanlar.. Birçok izlenim edindim.

Kürt gençleri arasında sanırım bir nebze marjinal kaldım. Bazı arkadaşlarımla aileleri onları benimle görüşmemeleri için uyardı. Hatta bazı arkadaşlar dahi birbirlerine benimle olsan sohbetlerinde dikkatli olma telkininde bulundu.

"Böyle gidersen derviş olursun" aldığım en naif tepkiydi, en realist olan sanırım babamınki; "sen daha bêle kafan dikine git, yalnız qalacaxsan, odir sonî".

Ben entelektüel kriz çıksın, kaos olsun istiyordum, Kürt gençlerinin çoğu günlük siyasi tartışmalardan, süreç değerlendirmelerinden başını kaldırmıyordu.

İstediğim şey en azından "insanları rahatsız etmek"ti, sanırım bunda bir nebze başarılı oldum. Demirtaş'a kadar Kürtler içinde birçok çevreden "kronik muhalif" damgası yedim.

Partiden MKM'ye, basından derneklere, kurumlardan enstitüye, her deliğe girip çıktım. Her yerde hayal kırıklığıydı karşılaştığım.

Karşıma çıkan, benim sanalda tanıdığım Kürtlükten çok uzaktı. İnsanlara güvenim Kürt öğrencilerin ekseriyetinin aksine zamanla azaldı.

En sevindiğim şey enstitüde dilimi geliştirdim. Lise hazırlıkta İngilizce için yaptığım şeyi bu sefer Kürtçe için yaptım. Bir sene boyunca

Azadiya Welat dışında hiçbir gazetenin, Zend ve Kovara W dışında hiçbir derginin, Kürtçe olanlar dışında hiçbir kitabın kapağını dahi açmadım,

Roj TV dışında hiçbir kanalı seyretmedim. Öyle bir dil faşizmi uyguladım ki kendime, Roj'un Türkçe haberlerini dahi izlemedim.

Ehmedê Xanî'nin her Kürt gencine vasiyetinin üstüme düşen kısmını gerçekleştirdim. Anadilimde aşık oldum. Bir Kürt kızından "Min ji te bi Kurdî hezkir" sözünü duydum, "Min dilketiye te" dedim. Bekoyê Avan'ın nalet mirası Kürdün peşini hiç bırakır? İki kişinin birbirlerinden bağımsız, bir

masaörtüsü rengi tartışması kadar saçma bir neden herşeye olan inancımı kökten sarstı.

Kürdüyle, Türküyle öğrencisinden, akademisyeninden, öğrenci işlerinden, kendisinden, Türk akademisinden herşeyiyle tiksindim.

Kürtlerde en rahatsız olduğum şey sebebini bir türlü çözemediğim kibir oldu. Çok zaman içinde olduğum Egosistem'den dışarı attım kendimi. Çok kişi gezmeyi çok sevdiğimi sandı, oysa benim sevmediğim anlam veremediğim kendini beğenmişlikti.

En büyük hayal kırıklığım Kürtçe'yi geliştirince hayatımın en azından %90 Kürtçe olacağını sanmaktı. İştahla daldığım dil de kelek çıktı. Hala Kürtlüğümü Kürtler arasında dahi rahatça, doya doya yaşabildiğim tek platform internet ve özelde Kürt 2.0 tayfası.

***

Muş'ta ilgi duyduğum asker kızına gelecektim. Seçim dönemi Sırrı Süreyya'nın katıldığı bir panelde Boğaziçi'nde karşılaştım. Çorum Alevisiydi. Sırrı Süreyya'nın her cümlesi alkışlarla kesilerken ben onu izledim, sadece Alevilerle ilgili kısımlarda alkış tuttu, Sırrı Süreyya'nın ağzından her "Kürt" çıkışında yüzü ekşidi.

Sonra bir kez daha karşılaştım, Roboskî eylemi olacaktı Boğaziçi önünde, öğrenci başına düşen dörtnoktaüç polisin ablukasında izin verilmeyen, o şen şakrak gülüp eğleniyordu Etiler'de bir mekanda.

***

Aslolanın hayat olduğuna inanmakla beraber, internetin gücünü yadsımayan bir hakikat arayışının en Kürt haliyle arkadaşların karşısındayız.

Me go merheba.

e-Dergi var dediler geldik

Kurmance Ser Hişk

“E –dergi yapıyoruz ve ilk sayıda herkes kendi Kürt 2.0 nı anlatacak” cümlesini duyduğum ilk andan itibaren ne yazacağımı nerden başlayacağımı bilemez durumdayım..

Öyle ya konu geniş, ucu bucağı yok...

Bu başlık altında sürekli bişeyler yaptım ama “Kürt 2.0 da ne ola ki?” sorularını hep özetle geçiştirdim şimdiye kadar..

Ciddi ciddi anlatmadım ya da üzerine çok fazla düşünmedim “ yeni sürüm Kürt demek işte” diyerek cevabı karşımdakinin kendi yorumuna bıraktım hep.

İlk kez ne demek istediğimi daha derli toplu anlatma niyetindeyim, ne kadar beceririm, orası da muamma..

Anlatmaya kendi hikayemle, çocukluğuma dönerek başlayayım en iyisi..

Nedendir bilmiyorum taa çocukluğumdan beri ilgilendiğim ne olursa olsun, çoğunluğa saçma gelen detaylarına takılıp duran biriydim.

Aile içinde ya da arkadaş çevresinde “bu ne lan?” sorusunu en çok soran da bendim “ ya 2 dakika sus da şunu izleyelim/dinleyelim vs” lafını da duyan da ben..

Arkadaşlarımın büyük bi kısmı hatta nerdeyse hiç biriyle anlaşamıyorduk bu konularda.Gerek okul

gerekse sosyal hayatımda o kadar insan tanıdım ama o dönemlerde bi tanesi hariç hiç biri bana tam olarak benzemiyordu. Hep bişeyler eksikti.

Kafalarımızın uyuştığı arkadaşla da yollar çabuk ayrıldı maalesef.

Bir türlü ortak bi noktada buluşamıyorduk kimse ile..

Görece olarak futbolda anlaşıyorduk ama ben yine azınlıkta olanların tarafında idim, Beşiktaşlı idim ve biz hep az olan taraftık. O da başarısız bi durumdu yani.

Geveze ve her gördüğüne kulp takan birinin yaşadığı doğal süreçti bu..

Zaman geçtikçe bende bi sıkıntı olduğunu düşünmeye başladım ve arkadaşlarım gibi hareket etmeye başladım ama “alışmadık götте don durmaz” misali bi türlü onlarla aynı frekansı tutturamadım.

Bunun sebebi “Kürt kimliği” değildi. O dönemlerde kimliğe dair öyle ciddi bi bilinç falan da yoktu.

Klasik büyükşehirde büyüyen, Kürt olduğunu bilen ama olaylardan bihaber, boyalı basının fazlaca etkisinde kalmış ve onların gözüyle değerlendiren biriydim.

Neyse başınızı ağrıtmayayım, netle tanışıp daha fazla haşır neşir olunca (2000’lerin başı gibi) aradığımı buldum sandım.

Forumlar ve sonrasında gitgide çoğalan sözlükler derdime derman olacak gibi duruyordu. Bi müddet oralarda “takılmaya” başladım. Futbol forumları vs..

E tabi biraz büyüyüp “mesele”yi idrak edince insanın aradıkları beklentileri falan değişiyor. O güne kadar genelde futbolla bişeyler söylediğini

sanın ben artık bi tek Kürdi temalı şeylere ilgi duymaya başlamıştım. Okuyup araştırınca ne kadar eksik ve geç kaldığımı anladım.

Aradaki farkı kapatmak için durmadan okuyup araştırmaya başladım. Bi süre sonra yazıp çizdiklerimde hep o çizgiye kaydı doğal olarak.

Sözlüklerde falan yazıyorum bi yandan ama malum o ortamlarda da yalnız ve azınlıkta kalan tarafta oluyorduk.

İşte tam o aralar Kürdi temalı bişeyler ararken zirtferheng.com diye bi site ile karşılaştım. 2008 ya da 2007 olsa gerek. Türkçe ve Kürtçe entry yazılabilen ortamdı.

Hemen üye olup yazmaya başladım..

Kurtluyum, hevesliyim ve öyle bi ortam gördüğümünden mütevellit sevinçliyim. Kısa süre içinde bi sürü entry yazdım insanlarla diyalog kurdum. Çok da faydalı oldu.

İşte orda Bijwen'le tanışıp iletişim kurduk.

Yazarlar arasında toplu msn görüşmeleri yaparken, Bijwen koyduğu link dikkatimi çekti.

“Kürt 2.0” ibareli kendi blog/sitesinin linki idi bu. Hem o ibareyi hem de sitenin içindekileri ağzı bi karış açık şekilde okudum.

Hayran kaldım. Adamlar benim arayıp da bulamadığım şeyi yapıyorlarmış.

Üstelik durmadan söyleyediğim şeyi “yeni bir Kürdi bakışı lazım” ı da adlandırmışlar. Heyecanlanmamak elde mi? Değil tabi ki.

Sağ olsun bana da yazmayı teklif etti o zaman (Eminim şimdi çok pişman ve o güne lanet ediyordur).

En uzun yazdığı 3 satırı geçmeyen, bi tek ona buna sataşp kendince dalga geçen biri olarak yazmak “yemedi” açıklçası..

Uzunca bi müddet yazmayı deneyip -çöpe atma eylemlerinden sonra bi gün cesaretimi toplayıp bitirdiğim bi yazıyı attım, yayınladı.

Benim oldukça hoşuma gitti bu. O gazla o ara bi sürü şey yazdım.

Artık ben de “Kürt 2.0” ailesinde idim. Benim için hem mutluluk hem de şerefti bu.

Bu mutluluk hali kısa sürdü. Yapmak istediğim/iz şey, bizim toplum içinde çok da karşılığı olmayan zor bişeydi.

Geri dönüşler oldukça sert olunca can sıkıcı olmaya başladı. Bu durum hala da değişmedi,değişmesi de zor duruyor açıklçası.

Her şeyden önce alingan bir milletiz, daha doğrusu biraz fazla alinganız..

Alinganlığımızın sebebi biz değiliz tabi ki.. Yıllarca bizi yok sayanların basın ve yayın organlarında durmadan bizi aşağılaması, pis ,kötü göstermesi gibi onlarca sebep daha sayılabilir..

Bu nedenle yazılı ya da görsel medyada gördüğümüze biraz sert tepki duyuyoruz..

Genellikle uzun yazıp, okumayı sevmiyoruz. Okumadan değerlendirmek, üstüne de küfür etmek milli sporumuz.

İroni ve eleştiri ile pek aramız yok.

Bize yakışmaz heval gibi camdan bi tavanımız var. Kim zıplamaya kalksa ilk ona çarpıyor mutlaka.

Biraz da fazla milliyetçiyiz. Örneğin saçma sapan şeyler yapan birini sırf Kürt diye bir koruma kalkanına alırsız..

Politik olarak zor zamanlar geçiyoruz...

Ve bu ortamda biz kalkıp,durmadan pohpohlanmış “bizimkileri” eleştirecek şeyler yazıyorduk..

Kendimiz için kaçınılmaz sonu hazırlıyorduk aslında.

Bunu yaparken çokça küfür yedik, Türklerden zaten yiyorduk, üstüne Kürtler eklendi bonus olarak.

Yaptıklarımız, eleştirilerimiz hep kendini bilmezce geldiğinden kim olduğumuz sorgulandı, eleştirdiklerimizin rakibi olduğumuz sanıldı.

“Ne istiyorsunuz ulan?” diye çokça soruldu..

İsteğimiz basitti; “bizim kültürümüzden para kazanıyorsunuz bari içine etmeyin” demekti, anlatamadık.

“Diğer tarafa” karşı kullandığımız dil insanların hoşuna giderken o dil bizden yana kullanılmaya başlandığında, kötü oluyorduk anında..

Bu tepkiyi ya da bakışı kabul ettirmenin yolu bize küfür edenlerin karşında sayıca çoğalmaktı.

Bu da bi özeleştiri olsun, bizim en büyük sıkıntımız çoğalamadık..

Yaptığımız internet siteleri, yayınlar hep belli bir format dahilinde idi ve bunu da tutturmak ciddi bi işti, bir türlü verim alamadık.15-20 kişinin sırtında dönüp durdu bu çark.

Bunu sözlükle başarabilirdik hatta kısmen başarılı da olduk, bizimle beraber olmak isteyen, içeriğe katkıda bulunmak isteyen bir çok insan kazandık.

Ufkumuzu açan, bilincimizi diri tutan, bi çok şeyi ilk kez duyup keşfettiğimiz bir yerdî sözlük, teknik sebepler sonucu son verilmiş olması üzücü ama hep aklımızın bi köşesinde ve bi gün ona da sıra geleceğini düşünüyorum.

Genellikle kültürel olaylara bakışımız üzerinde durdum ama siyasi olarak duruşumuzu çizmenin de bi anlamı olduğunu sanmıyorum. Çizgimiz belli. Bu düzende başka bi yerde durmak abes olur zaten..

Diğer Kürt medyası ile farkımız; biz biraz da sıkıcı uzun uzun yazılardan kaçıp kendimizce derdimizi mizahla anlatmaya çalıştık, yeri geldi kendimizle dalga geçtik vs.

Söylenmedik lafın kalmadığı, herkesin uzmanı olduğu bi konuda bize de bi tek bu işin mizahını yapmak kalmıştı, onu da yapmaya gayret ediyoruz.

“Başarılı olduk mu oluyor muyuz?” sorusunun cevabını vermek bana düşmez ama ortalama bi okur olarak yapılanları başarılı buluyorum ben.

Eksik yanlarımız, eleştirilecek yanlarımız da çok fazla doğal olarak. En ufak olumsuz eleştiriyi değerlendiren; eleştirisini en sert şekilde kendi içinde yapan bir mekanizma ile hareket ediyor olmak bu başarıda büyük etkindir bence.

Bunu örneklendirmek gerekirse; bize dair eleştirilerin en çok yoğunlaştığı ve benim de katıldığım nokta Kürtçe’yi az kullanıyor olmamız. Bu hiç kullanmadığımız anlamına gelmiyor tabi de Kurdî yazıların Türkçe oranla az olması bu eleştiriye haklı ve dikkate değer kılıyor.

“ Kürtçe bilenlerin sayısı az” gibi bi savunma da geçerli değil bence. Bilmeyenin öğrenmesi için internet çağında bir sürü kaynak var, yeterince çaba göstermemek hem okurun hem de bizim bahanemiz değil. Ben kabul etmiyorum bunu.

Gerçek “Kürt 2.0” için gerekli şartlardan biri Kurdî yazmak,bunu da yavaş yavaş gerçekleştirip, tanımı tamamlama niyetindeyiz.

Kürt 2.0 ekibinin hep olumsuz yaklaşım,durmadan yerdığıne dair bi imaj var ki bu bana çok saçma geliyor.”Hiç bişeyi beğenmeyen pis elitistler” gibi algılanıyorduk(ruz). Yazıp çizdiklerimize bakılırsa bunun öyle olmadığı rahatlıkla görülür.

Bunu biz değil de kim yaparsa yapsın “eleştiri” kelimesine yüklenen olumsuz anlamdan ötürü öyle algılanması normaldir.

Bizden sonra gelecek “yeni sürüm Kürtler” de bunla karşılaşacaktır muhtemelen.

Çok uzun oldu bu yazı farkındayım, başta Afet Güneş olmak üzere sen okuyucunun affına sığınarak; zahmet edip bu sıkıcı yazıyı buraya kadar okuduysan lütfen bundan sonraki bi kaç satırı daha oku.

Yukarılarda bi yerlerde değindim (dönüp kontrol edemeyecem şimdi) Bijwen bana “sen de yaz” dediği güne lanet ediyordur. Pişmandır ve biraz da ayıp olmasın diye bana katlanıyordur. “Ulan nerden bulduk bunu da yae” diyordur.

Biliyorum.

Az kafasını şişirmedim. Ama sanırım o da bi mesele de bana hak verecektir.

İlk günden bu yana bu oluşumu

değerlendirdiğimde aklıma sadece bişey geliyor “ senin ne işin var burada? Adamların yazdıklarına bak bi de kendi yazdıklarına bak? Adamların işlerine burnunu sokup, kirletmekten vazgeç”

Bu fikir çerçevesinde bende kendimce işlerini hayranlıkla takip ettiğim insanlara katkı için kendime bi misyon biçtim. Özetle ben bu kadar tırt şeyler yazıp burada yer bulabiliyorsam çok daha iyi yazanlar buna bakıp “ulan ben de yapabilirim ya” cesaretini kendinde bulup yazmayı denesin, yayınlasın. İlla bizim sitelerimizde değil istediği yerde yayınlasın.

Nihayetinde temel gayemiz Kürt 2.0 bakışının,yaklaşımının yaygınlaşması.

Toplumdaki potansiyelin farkındayım o sebeple de çoğalmak gerektiğini düşünüyorum.

Bi çok kişiye de o cesareti verdiğimi düşünüyorum. Hatta bizzat bizim ekibe kazandırdıklarım da oldu.

Beni bilenler de biliyor, bu fikrimi her adımda söylüyorum, çünkü cidden de öyle düşünüyorum. Kendimi övdürme gayesinde değilim ki zaten övülecek bişey yapmıyorum.

Neyse sözün özü:

Bugüne kadar içinde bulunmaktan gurur duyduğum ve sayesinde bir çok iyi insanla tanıştığım Kürt 2.0 ailesinin yeni girişimi “e-dergi” ile karşınızda olmaktan mutluluk duyuyorum. Diğer girişimlerimiz bijwenist.com, ajansamed.com, tolaz.org ile duyduğum mutluluk gibi...

Ser xêrê
be!/Hayırlı olsun..

"Kırvem, hallarımı/zı aynı böyle yaz!"

Özgür Amed

Amed'ten kalkıp haritada dahi bakmanın aklıma gelmediği yerlere demir atmıştım üniversite yaşamı için. Çırilçiplak bir yaşam. Yeni doğmuşsun gibi, ama biri sana şaplak vurmuyor ve

oksijensizlik tam gaz devam edecekmiş hissiyatı dört bir yanı sarıyor. Çünkü büyümüşündür artık, ağlamak ne ola ki?

İlk günüm. Bir duraktayım. Etrafı çok pis süzüyorum.

Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. Hiç bir yüz tanıdık değil, andırmıyor. Az ilerimde sarı saçlı bir genç, telefonda konuşuyor. Kulağım takıldı, çünkü Kürtçe bir iki kelam sarf etti.

O ara dünya sanki benim oldu. Hiç tanımadığım hiç bilmediğim bir genci otomatik sahiplenmiş, oracıkta sarılmak istemiştim. Kalkar gibi oldum sonra oturdum yerime.

Oda bindi gitti. Fakat o kısacık an tüm üniversite yaşamını da şekillendirdi.

Bölüm mölüm işleri ile hiç ilgilenmedim. Kürdolojiye daldım. İşim gücüm biraz o oldu.

Hani hep derler ya "Kendini tanımak".

Çok boktan bir tabirdir esasında. Nasıl ulan nasıl?

Kime sorsan, kendini tanımanın önemine değinir, sular seller gibi bitirdiği kişisel gelişim kitap pasajlarını önüne getirir, dünyayı değiştireceğine giden yolun en önemli basamağı olduğunu söyler. Sadece söyler...

Şunu bilin, hep yalnız olacaksınız bu konuda! Gözlemim bu yönde.

Hep imanım gitti böyle şeylerden. Zaten "vaatkar" kitaplara daha önceden savaş açmışım, umurumda değildi.

Bişi vermek yerine tembelleştirip uyutuyordu bir yerde.

Yalanlarla örüyorsun duvarlarını. Çok sonradan hakikat nerede? diye zırvalıyorsun...

Kendini tanımaya dair anladığım tek şey "keşif" idi. Hayatımda öyle tecrübe ettim. Öyle öğrenmeye başladım. Şimdi naif yürekli bir dost çıkıp "nasıl yani keşif? Çok soyut bişi söylüyorsun" diyebilir. Hele az sabret... Tane tane gidecem naif abêm...

Şöyle ki, örneğin dışarıda okuyan ortalama her yurtsever Kürdün yaşadığı temel çelişkiler var.

Bunda hem fikiriz sanırım. Ve iletişim teorisi gereği, insan, çevre edinme şu bu gibi temel fiziksel- psikolojik ihtiyaçlar için sosyal etkileşime geçtiğin zaman, en kolay ve kestirme yolun politik görüş olarak önüne geldiği de malumunuz.

Bir geri zekâlı ile konuştuğun zaman çok zevklidir. Çok öğreticidir. Herkese kısmet olması temenimdir. İsterim ki, olabilecek en sakat görüşlü, en abuk sabuk adam seni bulsun ve öyle alakasız sorular sorsun ki cevap veremeyesin. Şaşırpı kalasın...

Buldu beni. Oda arkadaşım olmuştu o şahıs.

İpin inceldiği yer burası.

Sevdiğim bir söz var “Hakikat düş kırıklığından doğar” diye.

Kırılmadığınız sürece hakikat, gerçek yâda eksiklik hissetmiyorsunuz. Göremiyorsunuz.

Hayat amacınız, amacı olan bir hayat yaşamaksa korkmaya gerek yok.

Bacon’un “Bilgi güçtür” sözü ortaokuldan beri mih gibi aklımdadır. Ne demek istediğini de o ara yavaş yavaş anlıyorum. Anlamıştım daha önce de, ama yeni anlamlar yüklüyorum.

Böyle içimden süzülüp, karşıyı delen, ilerisini iyi örten, karanlığı dağıtan bir kavrayış bu.

Bilmenin mutluluğuna inanan biriyim. Hakkı ile adanmış bir iş, bir öğrenme yolculuğu kadar zevkli az şey vardır. Çünkü bu uzun süreli bir zevk. Peşine düştükçe uzayan, uzadıkça sonsuzlaşan, sonsuza uzandığını gördükçe seni yorultan, ama ve ama ona değdiğini bildiğin, hissettiğin bir şölen bu.

Basit bir farkındalık sonrası, daha önceki yaşantılarınız da kesişti mi ortalama hayat felsefesi denen bir diğer saçmalıkta ortaya çıkıyor. Şimdi de sorsanız bana hayat felsefeniz nedir diye, bilmem

derim. Çünkü gerçekten

bilmiyorum. Soru bana doğru gelmiyor.

Ne yani kalkıp 1-2 latince söz yada 2-3 atasözü sıralamanın manası nedir allasen?

Hayat bir bütündür.

Yoksulun hayat

ayrıntısı da daha geniş ve

sancılıdır. Keyifler iyi ise tabi ki

dersin carpe diem, ê ben şimdi sana

ne diyem?

Yani yoksulluk güzeldir, yaşayalım. Sonuç itibari ile zengini yemek gibi bir lüksü var.

Kızma yaşlı adam, genç Luther, sadece zihinsel yoksulluktan dem vurmak istemiştım.

Paragraf başı “farkındalık” dedim ya. Bu kavram görecelidir. Hepimizin garip, ilginç farkındalığı var.

Bir adama demişler “Güneş doğudan değil de,
batıdan doğsa bir sabah. Şaşırır mısın?”

Adam gayet sakin cevaplamış. “Ben niye şaşırayım
ki, güneş şaşırmış”

Ne kadar doğru bir refleks. Ve genel itibari ile ne
kadar uzak olduğumuz bir farkındalık...

Bu tür şeyler bireysel diyalektiğinizi oluşturuyor.
İşin mayasıdır...

Haliyle “Ne biçim Kürtsün sen?” sorusu bir nimettir.
Kızmak yok, sinirlenmek yok.

Örneğin biri sana dil üzerinden
yüklendi. Bu nimettir.

Biri sana bilgisizliğin
üzerinden yüklendi. Bu
nimettir. Değerlidir de.

Tarihin en görkemli
kaybedeni Spartacus’tur.
Hepimizi içine alır...

Peki diyebilir misin Spartacus
kaybetti?

Bana John Ball’ın öldüğünü, değersizleştiğini
söyleyemezsin. Şêx Ubeydullah yaşıyor hala.

Xanoyê Çengzêrin’ler uçmadı, onu yok edeni
hatırlamıyoruz ki. Sıktır etmişiz.

Savaş sanatıdır da ayrıca, seni ancak daha zeki bir
düşman zeki kılar. Bizim olay tam ters, çünkü
Kürtlüğün hakkında fikri yok, ezberi var etrafın,
çevrenin, çevresinin.

O halde gelebilecek her saçma şey de hazırlıklı
olmak gerek.

Çünkü zeki düşmanlar bir sonraki adımda karşına
çıkacaktır. Üniversitede bunun sancısını çok
çekiyorsunuz. İnanılmaz ikilemler arasında
bocalamalar. Kendini anlatamamalar.

Kendimce çözümü görmüştüm işte. Hazırlıklı
olacaksın. Yani gelebilecek her saçmalığa hazırlıklı
olmaktan bahsediyorum. Bunun için ne yapmak
gerek? E valla hepimiz biliyoruz.

Bazen cevaplar karşı taraftadır. Görebiliyorsanız
alırsınız. Yoksa akıl-duygu arası korelasyonunda
gidip gelmekle med-cezirsiz ölümler yaşarsınız.
Yazıktır bize...

Sonra bakarsınız işte etrafa Biraz şöyle
arkaya yaslanıp bakarsınız tekrar.

Bulanıklık gider. Netleşir az
daha her şey. Meğersem
bastırılmış bir korku,
özgüvensizlik ve bilmem
daha neler neler sarmış
dört bir yanınızı. Bunların
karşında ayakta durmak için
teyzemden terapi, babamdan
harcamak için bol para,

dayılarımdan seyahat biletleri aldım...?!

Şaka la şaka. Hemen yelkenler fora moduna geçtin
ha! Valla bunlarla baş edebilmek için en güzel şeye
sığındım: Bilgi...

Sağ olsun oda cömerttir. Aranızda yalan dolan
olmasın sadece. Niyet güzel olsun yeter ki.
Sonra sonra, efendime söylim! Toplumsal analiz,
çevre analizleri birbirini kovalıyor.

İçe dönük olanları yavaş yavaş dillendirmeye
başladığınız da tepkiler geliyor. Oysa haklısınız.

Ortada bariz saçmalıklar var. Değiştirmek istediğiniz
var. Olabilitesini biliyorsunuz.

Bu konuda şansızdım. İyi bir çevrem oldu denemez.

***Adam gayet sakin
cevaplamış. “Ben
niye şaşırayım ki,
güneş şaşırmış”***

Tek tük vardı. Bazen uzaktık bazen bıktık. Sabaha kadar süregiden tartışmalar. Biten ve yenilenen çaylar...

Farkındalığa ve çelişkiye dair her tespitime burun kıvrıran, aynı sohbetlerde aynı yerde olduğumu unutarak ağzımdan çıkan şeyleri kendilerine mal edip anlatmaya başlayınca doğru yolda olduğumu da anladım.

Hatta saçma-komik bir anda vereyim. Bir güncel konu hakkında tartıştığımız ve söylediklerime katılmayan bir dost vardı. Bende

savunduklarımı oturup gazeteye yazdım, ertesi gün çıktı. Partideyiz, gazete elden ele

dolaşiyor. Tabi

farklı ad ile

yazmışım. O

yazıya bir

methiyeler

diziyor, tew

getirip önerdi,

mutlaka oku dedi.

Şüphem bitmişti...

Klasik birey hezeyanları aşılması

zorludur.

Bunlarla baş etme yerine, zaman harcıyıp eğip

bükme yerine başka bir güce sığınacaktım.

Oda yazı...

Deme sakın "bir anda mı geldi yazı?" hayır, o kadar da maceracı değiliz.

Yazı ile derdim taa ilkokula dayanıyor. Hayat bilgisi satırlarının içime işlediği anlar.

Yazıları anlamadığım için tüm resimleri

ezberlediğim yılların acısı aslında.

Sonra kompozisyonlar denilen 30 puanlık sınav soruları ile ortaya çıkan başka bir boyut.

Hocalar her yazıyı sınıftan sınıfa dolaştırıyordu. Çok beğeniyorlardı. Çok ilginç anılar yaşadım, lakin yeri değil. Sonra bir ara şey ederim ilgili bir mevzuda.

Yazıyı seviyorum. Ama yazmasını bilmiyorum. Hiç öğrenmedim.

Öğrendiğim tek güzel şey ise, yazdıkça geliştiği. Bir düzene oturduğudur.

Bu güce sığındım ve belki de internet maceraları öyle başladı. Forumlara daldım.

Türk forumları idi

ilkın. Sonra 1-2

Kürt forumu

keşfi ve bugüne

dek uzanan

dostluklar işte.

Kafa dengi güzel

insan avı...

Yeni bir keşif süreci... İçinde

birikenleri özgürce dile

getirmeler.

Hayata nereden baktığını ifade etme süreci. Ve etrafa doluşan insanlar, evet evet bu diyen sesler.

Sana tutunan, inanan insanlar, güzel insanlar...

İçselleştirmeler oldukça şunu bariz fark ettim.

"Çelişkiler" in dile gelişi iyidir.

Kendini öbür türlü gösteremiyorsun okuyanın

gözünde. Sadece yazmayacaktım, yazarken kendimi de okuyucu olarak belletip, dönütler verecektim.

Kişisel deneylere girdim.

Kürdün kendisi ile sorunu olmayacaksa, başkası ile sorunun canı cehenneme. Yani tamam karşı düşünce ve karakterlerle savaşıyoruz da, kendimizi o ara es geçmişiz. O evre kayıp.

Tv izliyorsun ekranda siyasetçimiz ağlıyor, Kürtler var demek için. Karşı taraf zaten hayvan.

Tartışmaya giriyorsun, her şey nimetmiş gibi dayatmalar. Nasıl hayat arkadaş...

Ama bakıyorsun ulan acı sende, ezilmişlik sende, hak ve hukuk onda.

Tarihi şöyle baştan alıp

kokluyorsun, içine

çekiyorsun. Vicdanın

rahat: Ben haklıyım

diyorsun. Bu net.

Bu ortada ve

gerçek. Ama bir

sorun var!

Anlatamıyorsun

derdini...

Kartaca generali

imdadımıza yetişiyor

o ara. Ya bir yol bul, ya

yoldan çekil yâda yol ol

diyor. Ne de güzel diyor. Yolu

buldum kendimce. Tamamen ters yoldan

girecektim. Çelişkiler ve kendine dönük eleştirel,

dalga geçmeler en büyük ve güzel 2 aracım oldu.

Çünkü Kürtlüğümü seviyorum. Tüm özet bu...

Onunla sorunlarım var. Sevdim abê, evet çok

sevdim...

Bu sevgiyi beraber paylaştığım bir dostum ile bir

gece 3 civarı msn'de açılacak yeni site için slogan

arıyoruz. Bir öneri ondan bir benden. Öyle saçma,

komik acaip şeyler çıktı ortaya.

Sonra aklıma dank etti bir slogan.

O ara Web 2.0 üzerine araştırmalar yapıyorum tesadüfen. Hani O'Reilly Media tarafından 2004'de kullanılmaya başlayan bir sözcük. İletişim araçlarını, folksonomileri- yani internet kullanıcılarının ortaklaşa ve paylaşarak yarattığı sistemler bütünü.

Mucidi Tim Berners-Lee ise kısaca ağ etkilerini daha çok insanın kullanabilmesi için programlar kurmak." diye tanımladığı şeyin adıdır bahsettiğim kavram.

İnsanlık Web 1.0'dan Web 2.0'a geçmişti... Pek çok yenilik gelmişti.

Aradığım ve kafamda geçenlere tamda uyan şeyin çağrışımı

idi. Kürdün de format

değiştirmesi gerek.

Bu yeni bir Kürt

yaratma

sürecinden yada

"Farklı bir Kürt"

olma kurgusu

değildi. Var olanın

kendine gelmesi

eksenli bir istemdi.

Bende adını kendimce

koydum: Kürt 2.0...

Yani hep savunma pozisyonunda, hep

bişiler karşı tarafa anlatma ihtiyacı hisseden bir

Kürdün modası geçtiğini düşünüyorum.

Ağlama sızlamanın devrini bitirdiğini

düşünüyorum.

Boyun eğik ve ezik edebiyatı ile, savruk, bol tasvirli

Kürdün tanım cümlelerinden kimseye hayır

gelmedi. Gelmiyor...

Özellikle biz Kürt gençlerinin potansiyeli pek çok

açıdan fazlasıyla mevcut olduğunu biliyorum. Kürt

2.0 formatlı, o evreye geçip gerçekten ters

Tartışmaya giriyorsun, her şey nimetmiş gibi dayatmalar. Nasıl hayat arkadaş...Ama bakıyorsun ulan acı sende, ezilmişlik sende, hak ve hukuk onda.

düşünen, düşünmek isteyen ve farklı bir bakış açısına sahip onlarca arkadaşın olduğu da aşikar. Biliyordum bunu da.

Her şeyin ve olgunun içinde bir giz var. Bunu çıkarmak ve her şeyden öte bir şeyler üretmek Kürt 2.0'ın temel mantığıdır. Üretmek gerek...

Üretemiyorsan yoksun, yaşama...

İnanılmaz bir tüketim mantığımız var. Bundan yıllar evvel bir Rus kalkıp geliyor senin topraklarına, senin edebiyatına el atıp diriltiyor ve diyor “çok üreticiler”, ama kendine bana bak. Halimize

bak. Asıl buna ağlamak gerek. “Bizi anlamıyorlar” demekten

bıkmıyoruz ama.

Bak sana yemin

ediyorum hepsi

biliyor, anlıyor. Tüm

olan biten

saçmalıklardan da

haberdarlar. Sadece

zayıf noktalarımızı

biliyorlar. Bu yani,

ötesi Kasımpaşa...

Örgütlenmek gerek

diyerekten, 2 dostumla yallah

dedik. Pek çok arkadaş bulundu. Tanıma

şerefine eriştik. Tek şartımız vardı, biz yazıp

çizecektik.

Her şey bize ait olacaktı. Bizim üretimlerimiz.

Ürettik bolca...

Müzikal çelişkilere, edebiyata, sanata ve günlük

yaşam pratiklerden yeni anlatılar çıkarma eğilimi

ağır bastı. İyi oldu. Kürt özgürlük hareketinin yaşam

pratiği, kazanımları ve mirası yine bir ödev olarak

önümüzde idi. Sevgiyle kucakladığımız bir miras bu.

iyi bir toplumsallık aracı. Müthiş hazlar içeriyor.

“Derdimi nasıl anlatabilirim?” sorusu sizi yaratıcı kılar. Mecbur düşünürsünüz. Ve yaparsınız. Örneğin sinema en etkili anlatma aracı. Gücü belki de.

Yönelmek gerek demi...

Ve daha pek çok şey.

Hepsine el atabilmeli Kürt 2.0...

Sanat Bunu yaparken ego ve popülizmin en büyük sorun olduğunu da biliyordum. Önümüze illa ki çıkacaktı. İnsanlar sevdiği, tuttuğu bişiyi çabuk tüketmeyi de sever. Bunu internetle maceramda ilk yıllarda fark etmiştim. Uzak durdum.

Elbet bir iki arkadaşımızı bu uğurda kaybettik.

Hataya düştüler, kişisel

tercih olarak

seçtiklerini düşünüp

bişi demedim hiçbir

zaman.

Sonra işte sayfalar,

gelişen sosyal ağlar

ve yazar arkadaşların

deyimi ile “Amed’in

yer altı avant-gardı” bir

oluşum. İyi şeylerle beraber,

yüzünü dahi görmediğimiz,

tanımadığımız şahıslardan sabah akşam

küfürler, tanınmış yüzlerden ölüm tehditleri. Açık

ad ve adrese direk tehdit mesajları. Hadi bunları

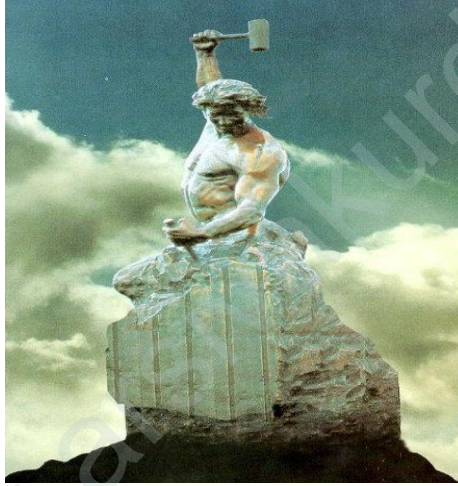
geç, polis baskınları. Dava üzerine dava. Gözaltılar

ve bu mu sanal dediğin alanda yapmaya çalıştığın,

karaladığın şeylerin birer kanıt olarak

önüne getirilip seni içeri tıkmak istemeleri. Onlarda

henüz sürüyor bir tarafta.

Bunları da yaşadık...

Kürtlük için, onu farklı dil ve renklerle anlatma derdi bir gereklilik olarak önümüzde şimdi.

Bu kolektif bir mecra ve oluşum, olgudur.

Yıllar sonra şunu diyebildim. Hayatımda kendime dair bulduğum tek felsefe, yada slogan Kürt 2.0'dır.

Buna erişmek için çalışmamalıyım. Bu beni diri tutabilir.

Neden dersiniz, Zapataları tek yürüyüşle dünya tanıdı. Oysa biz?

Öyle zoruma gidiyor ki...

Bu işin sosyal bilimciliği, yazısı, şuyu buyu ondan önemli. Çok kaliteli işlerde var. O insanları da severek, takdir ederek izliyor, yararlanıyoruz.

Şimdi aklıma geldi de, ne yazdım yazı nereye gitti ne oldu bi okumam gerek baştan.

Kürt 2.0'ın özet meselesi, en kaba özet hali budur.

Geride bir kitap, yepyeni yazı mecraları ve pek çok yeni ağ açarak devam ediyoruz.

Aramızda kalsın, ilk defa da e-dergi şerefine söylemiş olayım, uluslar arası bir alana sıçradı bu kavga. Bu yolculuk. Şuan sağlam bir yerde kıran kırana çarpışıyor.

Daha çok çalışmamız gerek...

Tüm Kürdo genç arkadaşlarıma en Kürdocul selamlarla...

Çayı dolduram ben...

Okulun girişinde kız meselesi yüzünden çıkan kavgayı seyrediyorlardı, ekmeklerinden nefessiz aldıkları ısırıklar eşliğinde.

Her şey sıradandı...

Her iki taraftanda kavga edenler aniden durdular ve bir bakkal İrfan'a birde sokağın başından hızla gelen polis arabasına baktılar şaşkınlıkla. İrfan eliyle labirent gibi olan dar bi sokağı işaret ederek "burdan koşun oxlim laww poles geliii" dedi ve herkes o sokağa doğru yöneldi.

Duvarın üstündeki çocuklardan elinde salça ekmek olanı, elindeki ekmeğinin üstünde yağ ve onun üstünde de toz şeker olan çocuğa dönerek, "sero hade bizde kaçax onlarla!" dedi ve cevabın

gelmesini bile beklemeden duvardan atlayarak çocukların kaçtığı sokağa doğru yöneldi. Olayla herhangi bir alakası yoktu ve üzerinde oturduğu duvar zaten kendi evlerinin duvarıydı.

Polisler okulun kapısına varır varmaz bakkal İrfan polis aracının camına yönelip eliyle çocukların kaçtığı sokağı gösterdi ve "abê buradan kaçtilar, ama siz bu caddeden giderseniz önlerini kesersiniz" dedi.

Elinde ekmek salça, hiç alakası olmadığı halde polisi ve polisten kaçanları görünce, kaçanlara katılan çocuk, bakkal İrfan'ın oğluydu.

Saniyeler içinde gerçekleşen , dünyadaki akıl sağlığı en yerinde kişilerin bile psikolojilerini allak bullak edebilecek bu "Kurdistan sokağı" gerçeğini büyük bir şaşkınlıkla ilk kez yaşayan duvardaki diğer çocuk, "sero" , yani ben, oturduğum duvardan doğrulup ayağa kalkarak tüm hayatımı ve belki de benim hayatımla bağlantılı olarak dünyadaki tüm Kürtlerin kaderini değiştirebilecek tarih bir karar aldım...

"KÜRT 2.0 nedir?"

Serhat Şêr

"KÜRT 2.0 nedir?" sorusuna her muhatap kaldığımda, önceden çalıştığım etkileyici ve artistik bir KÜRT 2.0 tanımını anlatmak için "Kürtlerin alışılmışın dışındaki refleksleri.. fikrleri.. -leri... -ları... dışında.. yeni versiyon.." gibi tutuk bir giriş yapıp, lafı tam da hazırladığım vurucu senaryoya getirecekken, söz aniden "boşver yaa bunları! ne zaman buluşup tanışıp ciğer yiyoruz?" cümlesinde ki tüketim çılgınlığına kaydığı için, hep içimde kalmıştır.

Hatta şimdi fark ettim, o kadar çok içimde kalmış ki, kala kala unutmuşum ne olduğunu..

KÜRT 2.0 ailesi (aile? yersen..) olarak, hem e-DEĞİ hem de 'e' siz olanından çıkarmayı, son birkaç yıldır konuşuyor ve her seferinde de "tamam 1 haftalık iştir zaten loo" diyorduk ama o 1 hafta bir türlü gelemiyordu. Yine böyle "planlar bahane, gelsin kavurmalar, ciğerler" temalı bir toplantıda, "bu seffer kesssin dergiyi çıkaralım, hatta ilk sayıda KÜRT 2.0 'dan ne anladığımızı yazalım" gibi bir karar aldığımızda içimden "bu sefer hakkatten kesssin yapamaz" demiştim.

Çünkü belki de hepimizin içinde kalan şey aynıydı...

Amed'de bir okulun olduğu sokakta, yüksek ve gölgelik bir duvarın üzerinde iki çocuk oturuyordu. Birinin elinde ekmeğe sürülmüş salça, diğerininkinde ise ekmeğin üzerine vita yağı, ve yağın üzerine serpiştirilmiş toz şeker..

**“Burdan kaçın
oxlim laww
poles geliii”**

"Artık ekmeğe sarelle sürmek istiyordum, ne bağ helvası ne de yağın üzerine şeker tatmin etmiyordu beni.."

Yıllarca "çikolatadan daha güzeldir, dermandır, ilaçtır" diye zorla mahkûm edildiğimiz bağ helvası, kaymak gibi bu organik ve alternatif kürdocul şeylerden gına gelmişti artık ve bizde sarelle-çikolata istiyorduk.

- "e bağ helvası biz kürtlerin.." diye başlayan bir ebeveyn cümlesine karşı gösterdiğim "baaannesii! Kürtler'de gideydi çukulata fabrikası açaydı!" çıkışıyla içimdeki o tarif edilemez "bişiiii" doruk noktasına ulaştı.

"Benim KÜRT 2.0'ım" dediğim şey, o an mı başladı bilmiyorum, tek bildiğim şey o andan sonra hayata karşı duruşum hep alışlagelen Kürdi refleksler dışında geliştirdi..

Merkezinde "üretmek" vardı o refleksin ve bu bana Kürtlüğümle aramda olan sorunumda muazzam bir özgüven aşıyordu.

O andan sonra "Kürde yönelik bir üretim" şiarıyla, hayattaki her şeye "buradan Kürtlerin yararına bir şey çıkar mı?" gözüyle baktım.

Çünkü o zamanlar alışlagelmiş Kurdi refleks pek böyle değildi. Kürtler yoksayılma-yokedilme döngüsünde arada bir şeyler ürettiklerinde akıl buyurucu solcu abilerin "kağıda çiçek resmi çizen Afrikalı çocuğun başını okşayıp aferin diyen batılı Style" ile koskoca bir halka aferin çekip "ama şunu şöyle yapmalısınız" diyebilen yerlerini bir yerlerine sokabilecek kadar bir üretim gerekiyordu en azından Kürtlere..

Şimdi de durum "benim açımдан" pek farklı sayılmaz. Üzerinden yıllar geçti, üretmek adına kişisel olarak katabildiğim pek bir şey yok egolarımı tatmin ettiğim birkaç basit şey dışında.

Ama Kürtlerin "yeni nesilleri" muazzam bir ulusal üretim döngüsüne girdiler hem de farkında olmayarak. Nasıl ki Kürtlerin bilinçsizce yaptıkları en bilinçli şeylerden biri çok çocuk yapmaksa, yeni jenerasyon Kürtlerin özellikle sosyal medya kanallarından sonra bilinçsizce başlattıkları sosyal üretim bugün ulusal alansa fikir, proje ve eylemler doğuruyor.

Hem de Kürtler için kader anı sayılabilecek diye niteleyebileceğimiz, en ufak bir hatanın bizi bir yüz yıl daha statüsüz bırakabileceği derecede önemli bir süreçte olduğumuz anda.

İşte tam bu anda bu muazzam potansiyele alışılmışın dışında bakış açıları sunabilen "bişiiiiiiiiii", farklı her bakış açısı çok değerli.

Herkesin en iyi yapabildiği şey ile Kürt milletinin faydasına bir şeyler yapmaya çalışmasını özendircek farklı bir felsefe...

Mesela; bu halkın önderinin sadece bize değil, başta ortadoğu olmak üzere tüm dünyaya bilgece sunduğu felsefik önermeleri birer sosyal -siyasal perspektif-direktifmiş gibi algılayıp, bunları

halka (80 yaşındaki neneme) copy/paste yapmanın en çokta o bilgenin fikirlerine saygısızlık olduğunun bilincine varıp, işçiye işiyle, zanaatkarsa zanaatıyla, doktor, mühendis, gazeteci vb. herne ise o ilmi ile o bilgenin fikrinden kendine düşen payı alıp başta Kürtlere yani 80 yaşındaki neneme sonra tüm dünyaya Kurdewarî bir şeyler sunmak KÜRT 2.0 bir fiil olabilir benim açımдан.

Çünkü Kürt milletinin copy/paste ci çakma küçük bilgelere ihtiyacı yoktur, olmamıştır ve hiç olmayacaktır.

Kürt milletinin her alanda dünya çapında Kurdewar bir şeyler üretecek kapasitesinin olduğu bu çağda potansiyelini ezilmişlik psikolojisiyle ajite ekşinlara

yönelmesini engelleyip, üretim çarkına yöneltecek bir şeyler...

Albümü satsın diye hiçbir müzikal kaygı taşımadan tüm sloganları peşpeşe dizen bir şarkıcı olmak yerine gittiği ülkeyi sallayan bir Kürt sanatçı olmak... ya da

Copy / Paste düzeni dışına çıkamayıp, en aşşağılık bir Türk yazarının kendisinden "Kürt aydını" diye bahsetmesiyle orgazm olup, mission completed havasına giren "Kürt aydını" olmak yerine, dünyaya hakikatten bir Kürt aydını hediye etmek nobellik.

Hele o son muhabbet...

- Derginin kapağı için çok özel bir resim lazım, ne olsun?
- Bilmem.. Ama üzerine "Berî her tiştî em Kurdin" (herşeyden önce, biz Kürdüz) yazalım..
- O yazıyı pox resminin üzerine yazsanız bile kapak yaparız...

Veya nebileyim, parayı görünce Kürtlüğünü unutmak yerine, Messi gibi bir futbol dehasına dönüşüp her gol attığında ala rengin 'li atletini göstererek, Barcelona'nın her maçına ala rengin ile gelen adamı yormamak.. gibi şeyler düşünürken... Duvarın üzerinde oturan ve her birinin ekmeğinin üzerine farklı bir şeyler sürülmüş bir çok kişi görmek çok güzel bir dönüm noktasıydı benim hayatım için.

Hepsinin ortak noktası Kürtlüğüyle sorununun olmasıydı.. Ama hepsinin ekmeğinden aldığı ısırganın tadı farklıydı...

Kürt 2.0'ın Sığınağı: Bijwen

Rênas Baz

İnsan hayatında 'dönüm noktaları' olarak adlandırılan olaylar aslında anlık bir noktadan ziyade yaşam çizgisinin süregelen geçmişinin toplamıdır. Kilometre taşı olarak adlandırılan bir yer aslında yaşamın birikmişliklerinin geldiği nokta, bir arayış sürecinin son merhalesidir.

İşte Bijwen ya da Kürt 2.0 felsefesiyle buluşmam ve kendimi içinde bulmam da böylesi bir arayış sürecinin son ve mutlu nirvanasıdır. Yıllardır çocuk sahibi olmak isteyen bir çiftin hastane hastane, doktor doktor, hoca hoca gezmesi sonrası nihayetinde o çocuğun dünyaya gelişidir. Elbette bunu dışarıdan okuyacak olan okuyucu abartılı bulabilir. Ama bir yaşam biçimine rastladığınızda sizin 26-27 yıllık anlamsız düşünce dünyanızı orta yerinden çatırt diye çatlatıyor, ama bu çatırtı sizi mutlu ediyorsa o zaman kısmen anlarsınız beni ve abartımın hoş görülebileceğini düşünebilirsiniz.

Peki böylesi bir nihayete gelene kadarki süreç nasıldı? Arayış mıydı yoksa tesadüf müydü bu buluşma ve dahil olma halleri? Elbette bulunduğumuz yer ve durum tümüyle bilinçli eylemlerin toplamı olmadığı gibi tesadüflerin toplamı da değildi. Olsa olsa bilinçle çıktığın yolda tesadüfen karşılaştığın insanlardan yanında bulunmayı istediklerinin seni çekip götürdüğü doğru ve gerçeklerinin bulunduğu bir yer olabilir. Sizlere dilimin döndüğünce bu yolculuğu ve Kürt 2.0 versiyonundan ne anladığımı aktarmaya çalışacağım.

İnternet maceram 1999 yılında Mirc denen chat ortamını tespit etmemle başladı. Bu macera sürecimi Crazyboy19 olarak adlandırdım. Zira dönemin ruhu ve internet ortamının Web 1.0 zamanlarının trend isimleri genelde "karizmatik" ve kadınlarca "ilgi çekici" olmasıdır. Yeni bir keşif, yeni bir deryanın bize düşen kısmı sadece "slm,nbr,asl, plz " den ibaretti çünkü metropollere göçün ve bulunduğumuz metropoldeki hakim etnisitenin yarattığı kültürel/sosyal dışlanma ile birlikte yoksullukla gelen yoksunlukların yarattığı açlıkla kadın olduğunu düşündüğümüz her internet kullanıcı ile sohbet etmenin yollarını arıyorduk. Bu internetin yayılmaya başladığı yılların olmazsa olmazı idi. Üstüne bir de içselleşen sosyal dışlanma eklenince bu süreç kaçınılmaz oluyordu. Keşif ve

sosyal dışlanmanın birlikteliği ise internet kullanmaya itiyordu işte..

Elbette bu süreç internetin gelişimi ile paralel bir şekilde evrim geçirerek kullanıcılarını da spesifize olan internet mecralarından kendine yakın olanlara itiyordu. İnanır mısınız öyle sert bir dönüş yaptım ki kendimi bir anda Rojaciwan’da buldum.. Elbette bu sert dönüşlerde apolitik bir üniversite öncesinin sonrasında gittiğimiz üniversitede bir avuç Kürd olmanın getirdiği korunma güdüsünün kültürel bir içe dönüş ve sertlik anlayışının hakim olmasının etkisi vardır. Hoş süreç bizler için ‘barış süreci’ olsa da, ‘savaş dönemi kişiliği’ denen ‘siyasi abê’lerin hışmından asla kurtulamıyorduk. Onlara göre kendisini ‘yurtsever’ olarak tanımlayanlar bir militan gibi yaşamalı idi. Cafe yasak, alkol yasak, ‘ciddi’ dahi düşünülebiyecek ilişki yasak vs.. Elbette zihinsel ve düşünsel olarak aynı yolun yolcusu olsan da bu tarz sekterlikler seni aynı yolun farklı şeridinden gitmeye zorluyor.. Velhasılı bütün çatışmaları ve biriktirdikleri ile bir üniversite macerası biterken hala ilişkilerimizi sanal mecrada sürdürme eğilimimiz devam ediyordu. Elbette politik karakterli sanal sevgililiklerdi.

Sonra bir hışımla ekşi sözlük ve kendilerinin deyimi ile “klonları” pıtrak gibi çoğalıverdi. Her üniversitenin kendisine ait bir sözlüğü oldu. Yani her sözlük com uzantısı yerine edu.tr uzantısı alsa

yerinde olurdu. Kendimi buralara vurdum. Sürekli Kürtleri, kültürlerini, mücadelelerini anlatma, insanlara sempatik görünme çabasında iken ‘solcu’ görünüp Kürtlüğün biraz daha meşrulaştırılması çabası içinde olmaya başladım. Ama kesmiyordu beni. Binlerle ifade edilebilecek kadar ‘entry’ yazdım. İstatistiklerde hep en üstlerde yer alıyordum. Elbette Kürt olmanın bedelini buralarda da ödedik. Nasıl ki Türk egemen sistemi parlayanın kellesini uçurmak için fırsat kolluyorsa sözlüklerin faşo-mazo egemen yönetimleri de kendi çizgileri

İçinde kerameti kendinden menkul “demokratikliklerinin” “tahammül edilebilir” kısmının dışına çıktıkça, yani kısaca ‘Makbul Kürd’ olmanın ötesine geçtikçe kellemiz ‘tiz vurula’ modunda alınıyordu.

Sonra bu Türk solu daha çekilebilir denerekten bir Sosyalist Sözlük mecramız olduysa da orada da Kürtlüğümüzün adına ‘milliyetçilik’ kulpu takılmaya başlandı. Orada da bir avuç Kürd, bir avuç sosyalist egemen olunca kesmedi durum, birbirimizi yemeye başladık. 1 seneden fazla süren bir sosyalistlikten sonra köyden indim şehre moduyla kendimi itü ve ekşi sözlükte yazarken buldum. Herşeyimle Kürtler ve Kürtler üzerine yazmak için kollarken arada TC’nin gündemine ilişkin politik analizlerim ilgi çekiyordu. Yine solcuları ve Kürdleri paratoner misali kendime çekerken bu kafilenin içerisinde birkaç Kürd’den birisi olan Kurmance Ser Hişk ile diyalogumuz

başladı. Ama gel gör ki sadece köy diye tabir edilen taşralı sözlük klonlarında değil metropol olarak tabir edilen büyük sözlüklerde faşo-mazolar bizi kapı önüne koydular. Sonra ben de bıraktım yazıp çizme işini.. Hep okudum hep okudum..

Buralarda neden vardım peki? Hep kendimizin varlığını, haklarımızın, taleplerimizin, mücadelemizin meşruluğunu anlatma üzerine tabiri caizse ezik bir dil ile ahlak edebiyatı ile karışık bilgiyorum sunmaktı. Kendimizi kabul ettirme sevdası diyebiliriz buna. Ama hep mi savunma pozisyonunda olur insan arkadaş.

Senin hakaret etme, saldırma hakkın yok. Sen, pis Kürd senin olsa olsa sana karşı saldırıları ezik bir dil ile savunma hakkın var.

İşte böylesi bir anda, bu ezikliği anlatmanın bıkmışlığı ve kendimce bu faşist topluluklarla yaşamanın ve “kardeşleşmenin” bir anlamı olmadığını düşündüğüm bir anda Ser Hişk bir teklifle geldi. “Bijwen” adında bir siteden bahsetti. Bijwen kelimesi kulağa hoş geliyordu ama anlamına dair zerre bilgim yoktu. Zaten bildiğim Kürtçe de Şivan Perwer, Koma Amed, Agirê Jiyan, Dengê Azad gibi gruplardan öğrendiğim kadardı. Ama Bijwen kulağa büyüleyici geliyor değil mi? Sonra birkaç yazı okudum. Oww My Göt dedim kendi kendime.

Yüzyıllık ezilmişliği umursamazlıkla karışık bir karşı saldırı ve tanımamaya dönüştürebileceğim yegane

yeri bulmuştum. Çok şey yazmak istemiş olmama karşın herhalde kendi keşfimi yapamamış birisi olmamın etkisi ile mal mal bakıp, görüntü kurtarma adına bir iki eski yazımla işe giriştim. Tarzımı bir türlü tutturamıyordum. Daha doğrusu Bijwen ruhunu biliyor ama kökleşmiş ezikliğin dilini bir türlü atamıyordum. Ama gel zaman git zaman ruhunu özümstedim. Elbet bu süreç öyle sadece blog üzerinden yürümedi, davalara konu oldu, saldırılara konu oldu. Facebook üzerinden açılan sayfasının kaç kez saldırıya uğradığını, kaç kez kapatıldığını hatırlamıyorum. En az 4 kez kapatıldığını hatırlıyorum.

Ama hep mi savunma pozisyonunda olur insan arkadaş. Senin hakaret etme, saldırma hakkın yok. Sen, pis Kürd, senin olsa olsa sana karşı saldırıları ezik bir dil ile savunma hakkın var.

Bijwen Sözlük mecrası muhtemelen en iyi maya tutabilecek bir mecra iken teknik imkanlardan yoksunluğun getirdiği bir isteksizlikle son buldu. Hali hazırda Bijwen ruhu çeşitli mecralarda devam ettiriyorsa

da kendisini bizler için en büyüğü ve en kendimiz olduğumuz mecra www.bijwen.com adresi idi. Hepimiz orada kendimizi keşfedip, bir bok olduğumuzu hissetmeye başladık.

Peki Bijo oxlim derdin nedir?

Abê yazmak için illa bir dert mi gerekir? İlla gerekmez ama gerekiyor ki yazıyoruz. Bir kere biçilmiş misyonlarla, klişeleşmiş kalıplarla, sekterlikle ve ucuz kahramanlığa soyunan Kürt-lükle ciddi biçimde bırak sorunu kanlı bıçaklıyız. Artık karşılıklı eleştiri yerine yukarıda sayılan köhnelikler

bizler için dayatılmış bir kutsallıklar bütününden ziyade taş gibi bir mizah ürünü. Kürdün belleğinde taş dediğinde karşıtını egemen sistemde bulursa, bizde de böylesi klasik, köhnemiş kalıp ve söylemlere karşı, kültürel sömürü üzerinden ranta karşı taş olarak mizah var. Dibine kadar karşı cepheden eleştiri, yeri gelirse saldırı var.. Ama saldırımız da eleştirimiz de büyük ölçüde mizahi çerçeve içerisinde olur.

Abi adamı biliyorsun kimsenin olmadığı ortamda kendini güvenilir bulduğunda porno film izleyebiliyor, küfrün en alasını edebiliyor, her türlü it kopukluğu yapabiliyor ama gelip politika üzerinden Kurdî değerler üzerinden sana saldırıp 'bize yakışmaz heval' kalıbı ve benzerlerini kullanarak ve bu düşünceyi biçimlendirerek popülarite sağlıyor. Öte yandan adam bir başlıyor ajitatif, propagandatıf şarkı klip yapmaya ama afedersin şarkı da klibi de götüm gibi. Ama bizlere dayatılıyor, Kürtçe müzik piyasasının tekelleri bu pespaye bir işçilikle yapılmış "kültürel-ulusal" kodlu eserleri dinlememizi ve bunun üzerinden sahiplenmemizi talep ediyorlar. İşte biraz da buna karşı duruştur Bijwen..

Son olarak diyeceğim şu: Akıllı olun, aklınızı alınız..

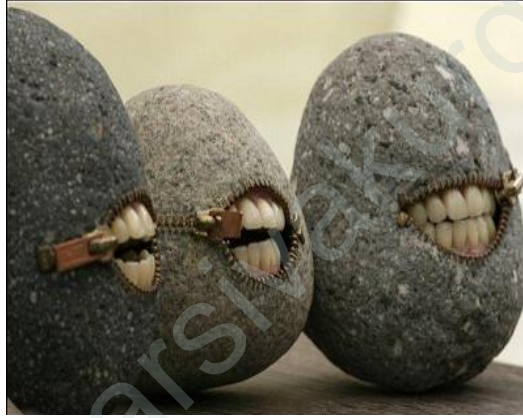
Te go hirç?

kazanmak isteyen bu adamın hali yüreğimi paramparça etti. Yerimi değiştirdim ve bir ön koltuğa oturdum..

Alışılmışın bir nebze dışı

Bj. Lalo

Mahallebaşından belediye otobüsüne bindim ve “bir öğrenci” diyerek 1 lira verip en arka koltuğa geçtim. Kaslarımın arasında sıkışan soğğun çözülmesiyle koltuğuma iyice gömülmüş bir halde Gürcükapı durağına vardık. Dışarı da buz gibi. Arka kapıdan inmek isteyen yolcuyu içimden itina ile kınadım. Dışarıda bu soğğa rağmen seyyar satıcıların, yolcuların, otobüslerin sesiyle büyük bir gürültü vardı. İşlek bir durak. Nedense dikkatimi durakların isimlerini bağırarak adam çekti. Bu soğukta üzerinde bir takım elbise ile duruyordu. Koca burunlu, koca dişli; saçları sık ve arkaya taralı bir esmer. Sanırım takım elbisesi önceden lacivertmiş şimdi ise boz bir renkte. Bedeni takımına tam sığmamış, kolları ve bacakları kısaydı elbisenin. Bağırıyordu “Yenişehir Altyol, Yıldızkent” diye. Devamlı bağırıyordu “hadi Gez Mahallesi, Havuzbaşı, Yenişehir Altyol, Yıldızkent”.. Bu bindiğim otobüsün güzergahı. Artık otobüs kalkacaktı ve şoför açık olan ön kapıdan elini adamın seviyesinde uzatarak eyvallah der gibi yaptı. Bizim otuz beşli yaşlarda olan adam nerdeyse otobüse binecek seviyeden gövdesini hafif eğerek elini uzatmak isterken başını kaşımaya başladı. Bu esmer yüz kocaman dişleriyle gülümseyerek küçük bir adımla geri çekildi. Saniyeler hatta saliseler içinde kolları yandan sarkmış ve hazır ol vaziyette o kocaman beyaz dişleriyle hem etrafına bakındı hem de şoföre hafif bir eğilme selamıyla biraz daha utanarak geri çekildi. Bağırarak üç beş lira

Arkama döndüm ve ardımdaki adam çok üzgün bir şekilde dışarı bakıyordu. Sonra da koca beyaz dişleriyle gülümseyerek başını kaşıyan adama baktım. Acaba nasıl olurda bu utangaç haliyle kendisine böyle bir işi meslek edinmişti? İnsan neden utangaç olur? Neden bir ortamda kendisine güvensizlik duyar? Acaba rezil olma korkusu mu? O zaman bu adamda yüksek bir kendisini beğenmişlik mi var? Ve ayrıca ahlaksız olmuyor mu bu adam istemediği -hatta utandığı- bir işi yaparak? Tıpkı sevmediğin bir kişi ile arkadaşlığını devam ettirmek gibi.. neyse şu ön koltuğa oturayım..

Arkamda oturan yolcu düşünürken yüzü şekilden şekile giriyor. Tuhaf biri.. Şu koca dişleriyle gülümseyerek ve başını kaşıyarak bir duygusal durumu gizlemeye çalışan adam. Omuzları ilginç duruyor. Hafif öne doğru eğik. Bu görüntü onu çok ezik gösteriyor. Çok saf ve yüreği temiz birisine benziyor. Şoförün ona olan umursamaz ve hatta aşağılayıcı bakışına maruz kalan ve etrafta hiç kimsenin dikkatini çekmeyen bu adamın düşünce olarak kendisini aşağı

görmesinin tek sebebi dış görünüşü ise? Rahatlıkla üzerinde egemenlik sağlanabileceğini karşı tarafa haykıran omuzları onu bu “saf adam” modeline

getirmiş demek. Vay ki ne vay. Şu insanlığımızın kalıbına bak. Ona güzel bir iş teklifinde bulunsam “eyvallah abi, sağol abi, Allah senden razı olsun abi” diyecek seviyeye getirmişiz ki yaşım ondan küçük olmasına rağmen. Kendisinin bir işe ihtiyacı olduğunu bilecek hep ama işin ona ihtiyacı olduğunu bilmeyecek... Moralim bozuldu, ön koltuğa geçeyim..

Acaba arkamdakine sorsam mı “ne zamana evde oluruz” diye? Ama biraz kızgın görünüyor. En iyisi sormayayım. Şu koca dişleriyle gülümseyen koca burunlu esmer adam. O bir karakter benim komik bir karikatürümdedir. Geçmiş ve bugünü, otobüs ve Mahallebaşı ve bir de asansör. Öyle amaçsız ve kendim istediğim için bir karikatür. Belediye otobüslerine binişim o kadar eskiye dayanmıyor. İlk binişim ve para ödeyişimde büyük bir lüks olduğunu hissediyordum. Tıpkı ilk kez bir lokantada yemek yemem gibi. Bu otobüslere bindim bineli hep rastlarım; Kürt biri otobüs şoförüne yaklaşır (genellikle hastane önündeki duraklarda olurdu) ve sorardı “abi mehlebaşına gider?” diye. İşte o zamanlarda var bu karikatürüm. Yeni yapılan hastanede bulunan bir asansöre(ilk bindiğim asansör-aynı lüks hissiyatı yine) biniyorum ve tam asansör kapısı kapanacakken koca burunlu esmer adam koşarak “abi mehlebaşına gider?” diye sorar ve o kare donar kalır. İşte üç saniyelik muhteşem ani, içten ve sessiz bir kahkaha. Hatta hafiften tıksırır ve karnın hoplar. Bu koltuğu bu anda bırakıp bir öne geçiyorum..

Arkama dönüp bakıyorum ve değişik şekillerde yüzümü görüyorum. Önüme baktığımda sonu olmayan boş koltuklar var halen. Otobüs öylece uzayıp gidiyor. Kim bilir belki daha ön koltuklara geçtiğimde neler olacak? Belki ön koltuklardan birisinden elimle camı kırıp dışarıya yumruk savuracağım ya da dışarıdan bir darbe alacağım. Aslında bu uzayıp giden otobüs Kürt 2.0’ın ta kendisi benim için. İlerledikçe büyüyen, büyüdükçe içerisi yolcu dolan ve dışarıdan bakıldığında

ürkütücü gelen bir otobüs. Bir koltuğu Amed’de, bir koltuğu İstanbul’da, bir koltuğu ta bilmem nerde.. Bir okur ve yazar(sıfat değil fiilen) olarak aralarında bulunduğum bu yeni nesil Kürt gençliğini herhangi bir kalıba sığdıramıyorum. Tüketimden üretime geçmiş bir nesil diyebiliriz. Tüketimden kastım bilginin tüketimi, üretimden kastım iste bellekte bulunanları değerlendirebilen ve sunan. Hem okur hem yazar hem de bir eylemci olarak geniş çaplı bir üretim. Kürt geçmişi ve bugünü ile bir sentez içinde olarak genişleyen ve akışkan bir ağ.

Kelimelerle bir şekil çizmeye çalışacağım. Şöyle Türkiye’yi gökyüzüne yükselmiş bir kara parçası olarak düşünün. Bu dev kara parçasını taşıyan insanlar var. Kimisine işkence ile taşıttırılıyor, kimisi ise gönüllü. Bu kara parçasını taşıyan insanların dizilimi hemen hemen şu şekilde; Kurdistan’ı taşıyanlar asker, polis, siyasetçi, işkence ile taşıttırılan sıradan halk ve zırtapoz aydınlardan oluşuyor geri kalan kısmı ise kendi yaşadığı yeri taşıyan normal halk topluluğu ve yine işkence ile taşıttırılan insanlar(işkence ile taşıyanlar işçilerdir ve bunların %90’ını Kürt). Bu durumdan şikayetçi olanlar var. Onların en başında bulunanlar Kürtler. İsyan etmiş bir yeni nesil gençlik. Yüzleri egalle gizlenmiş. Kara parçasını taşımak ve taşıttırılmak istemiyor.

Parçanın Kurdistan tarafından taşlarla o kısmı taşıyanlara zarar verip bırakmalarını sağlıyor ve taşınan o dev kara parçası

***Bir okur ve yazar
(sıfat değil fiilen)
olarak aralarında
bulduğum bu yeni
nesil Kürt gençliğini
herhangi bir kalıba
sığdıramıyorum.***

çatıdamaya başlıyor. Bir süre sonra Kurdistan kısmı kopup yere düşüyor. Büyük bir zafer kopuyor. İşte bu asi nesil koşup kara parçasına çıkıyorlar. Halaylar çekiyorlar, yiyorlar, içiyorlar, çalışıyorlar, gülüyorlar, ağlıyorlar. Aslında tek amaçlarının bu kara parçasının üzerinde sıradan biri olarak yaşamak istediklerini söylüyorlar. Bir siyasetçi ya da bir savaşçı gibi dayatılanı değil; ne bileyim belki “akşam ne yesem” diye bir şeyin sadece sorun olmasını istiyor, belki de biri sadece bir Dengbêj olmak istiyor..

Bin pencereci bir bina. Her pencerede bir adam. Dışarı bakıp bir yandaki ile fısıldaşıyor. O pencereden o pencereye geçiyorlar...

İsyanın gerekçesini söylemek zorunda hissetmemek

Qewsik Kevir

Çünkü **gereksiz**. Bu durum biraz da artık Kürd gençlerinin nasıl bir dünya iste(me)diklerini bilmeleriyle doğrudan ilişkili. Çarptıkları ay yıldızdan duvar -ki iman dolu göğsüm gibi serhaddim var olarak da bilinir- sayesinde önce nasıl bir cumhuriyette veya dünyada yaşamak istemediğini anlıyor. Bu öfke onu ne istediğini sormaya hatta onu gerçekleştirmeye kadar götüren bir sürece yol açıyor. Bugün artık hani Fanon'un söylediği türden bir "ilk kurşun"a dönüşmüş durumda "ilk taş". Maruz kalınan zulüm katmerlendikçe karşılığında kollektifleşen şiddetin isklamaması için giderek ağırlaşan taşı atamayan ellerin sahipleri bile onun varlığına sahip çıkışın ifadesi olduğunun farkındadır.

Televizyon ekranından tece başbakanı kerdoğan "nereden nereye" diye uzata uzata ve teatral bir üslupla hamasi nutkunun icraat içeriğinde geçişler yapadursun aslında sömürgeci toplum için yanıtı açıkça verilebilir: hiçbir yerden, hiçbir yere; aynı noktada hareket ediyormuşçasına davranan bir hareketsizlikten ibaret. O yüzden de *status quo* pek çok Kürdistanlı için korunaklı bir alan içinde basit sosyal ilişkiler kurmak veya yürütmenin en iyi yollarından biri olagelen politikaya fazla bulaşmamanın hayatta kalmayı kolaylaştırdığına ilişkin nesiller boyu yerleşik salıgın anlamsızlaşmasına yol açıyor. Türk/leşmiş

toplumun içinde Kürd algısı uzunca bir süre için "görmesek de/duymasak da o köy bizim köyümüzdür" uzaklığındaki oralarda bir yerlerde yaşanan savaş gerçekliğinden ibaretti.

Dolayısıyla çoğunluktan imtina edilen tanıdık/dolayısıyla bilinen/hatta aile dostu ünvanıyla varlığı kutsanan Kürd'ün bu mevzu üstünden konuşmalara müdahillliği de en radikal ihtimalle savaşın aslında tam da tece basınında sunulduğu şekilde olmadığına dair bir itirazla temsil ediliyor ve çok çok radikal bir ihtimalle de Kürdlerin gasp edilen haklarına atıfla pekiştiriliyordu.

Diğer ihtimallerde ise kendi toprağı olan oradan bahsedilirken bile sanki 18. yüzyıl İngiltere'sinden bahsediliyormuşçasına ilgisiz, kendi kız/kardeşlerine değil de sanki Marslılara frediylormuşçasına umursamaz bir rahatlığa sahipti. Ama bir öncekinden daha iyi haberlerin gelmediği her yeni gün ve bir öncekinden daha kanlı her yeni yıl ve gideni aratan her yeni iktidarla Kürd/ler birer tırtıl olarak yaşamlarını sürdürmek noktasında iradi bir karar vermek zorunda kaldı.

Sonuçta mermer cumhuriyetinin ipekten örtüsünün hammaddesi olmaktansa kozalarını yırtarak kendi kanatlarıyla uçmayı tercih eden kelebeklere dönüştü ve dönüşüyor.

Bir şeyi ille de karşıtı üstünden anlatmak ya da tanımlamak sorunlu bir yol olsa da sömürgeci ulusun bireyi ile sömürge toplumunun bireyi arasındaki "ruhsal kopuşu", ilişkisizliği ve artık farklı yönlerde doğru yol alışı vurgulamak açısından klişeyi tekrarlamak pahasına madalyonun iki yüzüne de bakmak gerek. Sömürgecilikle gereğince yüzleşmeyen sömürgeci toplumun her bir bireyi de eninde sonunda asil bir üyesi olduğu hâkim ulusun giderek ırkçılaştıran doğasından azade

olamamaktadır. Münferit olduğu iddia edile edile münferit sözcüğünün anlamının değişmesine yol açan ve ama yoğunlaşan ve şiddetlenen linç kültürünün yaygınlığında pek çok Kürd ya da diğer halklardan bireyler zorunlu olarak bir seçim yapmak zorunluluğuyla yüzleştiklerinde Türk/leşmiş olanın sürünün dışına çıkmayı yani zor olanı seçmesi ve üyesi olduğu topluluğun şimşeklerini üstüne toplamayı kabullenmesi elbette ki daha az beklenilir bir sonuçtur. Birey yaşamını sürdürmek noktasında elbette kolay ve daha az risksiz olanı seçmektedir ve kimse rahat bir şekilde uyum sağladığı koşullarda onursuz da olsa kolay bir yaşamı kurban etmek istemeyecektir. Bu açıdan da Kürd'ün yanında durmayı seçen hâkim ulus bireyleri kesinlikle bir saygıyı hak etmektedir. Ama derinleşen savaşın içinde ulus intiharını gerçekleştirmiş bu insanlardan daha fazlasını beklemek ya da istemek de en hafif haliyle o insanlara bir yol ve ufuk açan kendi mücadelesine güvensizlik ve kendi gücünü bilmezliktir. Sayısını kimseciklerin anlayamadığı çap ve ebatta devletler kurup, devletler yıkmakla övünen sömürgeci ulus karşısındaki direnişin sonucunda yalnızca Kürd küllerinden yeniden doğmamış ve aynı zamanda zulüm makinesinin öğüttüğü hâkim ulus bireylerine de kurtuluş için umut ve cesaret vermektedir. Bu doğrultuda yeniden doğarken bile eskiden kalma bir alışkanlıkla sürekli başkalarından beklenti içinde olmaktansa gerekirse diğerleri için bile yolu kendisinin açabileceğine olan inancı körüklemek gerçekten kendi özgürleşmesine verdiği önemin işareti olacaktır.

Kürd'ün yanında saf tutan bu küçük onurlu azınlık haricindeki hâkim ulus bireyleri ise hala ve her yeni gün bu bitmek bilmeyen dolayısıyla da giderek sinir bozucu bir hal alan isyanın nedenleri üzerine gene hep aynı birkaç noktada toplanan beyin fırtınaları

gerçekleştirmeye devam ediyor kahvehane vatan kurtarma seminerleri dizisi no. 1008'de ya da terereröyü kınayıcı "cık, cık, cık" seslerinin eşliğindeki ev ziyareti sohbet seansında.

Yıllar geçtikçe konuşmaların minvalinin de, içeriğinin de oldukça sertleştiği; Nürnberg konuşması heyecanındaki sayısız Adolf

Hitler'in varlığını ne kadar uzaklaşırsanız uzaklaşın bir şekilde kaçamayacağınız yorumlarından bile anlamak mümkün. Adına "tanıyarak dışlama" "bizzat sömürgeci ordu hizmeti yapmış olmak" "Türk sorunu" "elektrik faturasını ödemeyen Kürd bakkaldan alışveriş yapmayarak onların çoğalmasına mani olmak" olarak da adlandırılabilen ama "sıradan faşizm" niteliğinin yeterince açıklayıcı olduğu bir ırkçılık sarmış durumda "anayurdu dört baştan".

Bugün artık durum "benim işime elini uzatma, yani yolumdan çekil" diyen kanun ve düzenin timsali beyaz adamla "senin önünü kestiğim falan yok; hatta aynı yöne bile gitmiyoruz" diyen siyah adamın dalgacılığına evrildi. Hâkim ulusun bireyleri arasında Kürdlere yönelik ve giderek artan "milliyetçilik yapıyorsunuz!" ya da "ama bu çok milliyetçi" yönlü itirazlar artık sadece empatinin sessiz duvarlarında eriyen bir sömürgeci saçmalığına dönüşmüş durumda. Kürd kendisine bu sözleri yöneltten bireyi aslında çok iyi anlıyor çünkü o sözleri söyleten vantrologu görebiliyor. Ama bu saldırgan saçmalığa karşı herhangi bir savunma argümanı geliştirmek noktasında da bir o kadar isteksiz. Çünkü gözleri ve kulakları olan birisi için her şey o kadar açık ki hayır öyle değilim/z çünkü biz haklarımızı istiyoruz demek bile oldukça **gereksiz** artık. Anlaşılabilmek için kaç kez "**Êdî Bes e!**" demeniz gerekir ya da ve daha doğrusu; daha ne demeniz gerekir/di?

Peki buraya nasıl gelindi? Öfkeli duruşunu özgürlüğe olan tutkusunu zılgıtlarla haykıran Kürd neden artık sömürgeci toplumun bireyleriyle ilişkisini neredeyse diplomatik bir nezaket düzeyine indirgemiş durumda; onu umursamıyor, çağrısını dikkate alınmaya değer bile görmüyor, ilgilenmiyor bile. Kübler-Ross kederin beş aşamalı bir süreç olduğunu söyler ki Kürd'ün durumuyla açık benzerlikler gösteriyor. İlk aşamada birey durumu inkâr eder: "İyiyim" der "bu benim başıma gelemez". İkinci aşamada öfkeldir: "Neden ben?" diye sorar, "bu benim başıma gelmemeliydi" der. Üçüncü aşamada pazarlığa girer: "Bu olmasın diye her şeyimi veririm" der, kurbanlar sunmaya hazırdır. Dördüncü aşamada depresyona girer tüm bu olanlardan sonra "artık hiçbir şeyin anlamı yok ki" der. Beşinci aşamada ise gerçekle yüzleşir ve artık kabullenmek zorunda kalır: "Hazırlıklı olmazsam mücadele de edemem" der ve ekler "Her şey yeniden iyi olacak."

Osman Şahin senaryolarından fırlayan mazlum, mağrur ve mağdur "Doğulu" artık her gününe yayılan tüm bu keder ve yas içinde beşinci aşamaya geçti bile. Haklı olduğunun bilincinde ve kendisini suçlayacak hiçbir geçerli eleştirisinin kalmadığının ayırında. Çünkü tüm bu hesaplaşma ve kendini dışı karşı savunmak zorunda kaldığı zaman dilimi boyunca yeterince soruya maruz kaldı, dili döndüğünce yanıtlamaya çalıştı, her dıştan gelen soruyla kendi içine bir kez daha

dönüp bilmediği yanıtları arayıp buldu ama vantrolog hala konuşuyor. Sömürgecinin ilk başlarda *Anadolu'dan Görünüm* kıvamındaki buyurgan gür sesi artık bir sinek vızıltısından farksız. En azından Kürd duyum eşliğinin altından gelen bu sesi artık duymuyor. Kürd'ün o kırılan, dolayısıyla sürekli kendini belirgin bir şekilde savun(ul)mak zorunda hissedenden hassasiyeti; hassas vatandaşın arzulu ırkçı saldırganlığında yerini savunan değil mücadele eden hatta cepheden ve

doğrudan saldıran güçlü sözcüklere bırakmak zorunda kalıyor. Hâkim ulusa onun dilinde ve kesin bir saygıyla meramını anlatmaya çalışan şikâyet dilekçeleri değil de küstah bir tonlamanın ve alaycı bir üslubun artan sesi ve rengi kaplıyor etrafı. Dolayısıyla "süreç heval,

süreç" bahanelerinde birbirini avutan deri dökülüyor; "daha fazlasını yapabilirim ve yapmalıyım" coşkusuyla tazeleniyor.

Aslında hiçbir zaman ortaklaşmamış olsa da garip bir şekilde bilinmez bir geçmişteki bayram ve yasların ortaklığına işaret edilerek çok tehlikeli bulunan duygusal ya da ruhsal kopuş soyut duygulardan ibaret bir evrende yaşanmıyor.

Tam tersine duygular yerini gündelik hayatın somut pratiğinin ve tüm yaşanmışlığın deneyiminde ve aktarımında yerini koca "uzun metinler" ve manifestolar zenginliğinde politikleştirilmişken mesele kabaca "bir arada yaşam" şeklinde özetlenen bir formülün kavrayabileceğinden çok daha karmaşık ama bir o kadar da basit. Geçmişin labirentinden gelen "halklar vardır!" çılgınlığını duymazdan gelen;

yokasayılmışlığın çölünden uzanan "kardeş" elini görmezden gelen sömürgeci toplumun üyeleri için halkların varlığını kabul etmek bile hala bu kadar zorken eskinin o yaşamını sürdürebilmek için dilenenleri imha ve inkar cumhuriyetinin yapay seleksiyonundan ve kendi içlerinde yaşadıkları doğal versiyonundan sonra daha güçlü sarılıyorlar tutkularına. Artık kırıntılara bile razı bir talep eden olmak kötü geçmişin uzak bir parçası. Taziye evine çöken yoksunluk ve öksüzlük gittiğinden beri yerini kaplayan bilenmiş yüzler.

Kavuşamayan aşıkları anlatan ya da yenilmiş asilere düzülen acı dolu kilamén değil de kahramanlık menkıbeleri daha çok ilgilendiriyor köy yollarında başlayıp sokak aralarına uzanan bir cesur yeni dünyanın çocuklarını. Üstelik yalnızca oyunlarını değil hayallerini de şekillendiriyor; dolayısıyla geleceği de.

Osman Şahin **senaryolarından fırlayan** **mazlum, mağrur ve** **mağdur "Doğulu" artık her** **gününe yayılan tüm bu** **keder ve yas içinde beşinci** **aşamaya geçti bile.**

Tolaz

NEWROZ

Molotof kokteylinin ücretsiz ekidir. Parayla satılmaz.

2012

Diyarbakır Valisi:

O son noktayı
koymayacaktım.

Çarşıya Şewiti

Esnaf,
Newroz Collection
satışlarından memnun.

EN İYİ NEWROZ POZU
-AYRINTILAR NELER?

En gür yanan
lastik hangisi?

ATEŞİN ÜSTÜNDEN ATLAMANIN
PÜF NOKTALARI

GELECEK NEWROZA HAZIRLANIN

DERGİNİZLE BİRLİKTE BEDAVA

SAHNE SENDROMU

Diyarbakır
Newrozunda sahneye
çıkan binlerce kişi,
şimdi sanatçı ve
siyasetçilere hak
veriyor.

Newroz
alanında hangi
marşları bilmek
gerekliyor?

PKK yazılı TOMA:

Abê Quran ben ordan
geçidim, olaylara
karışmadım.

Tüm figürleriyle
Delilo

Bir tehdit kaç aydın eder?

Uzun yıllardır en az 1'e 15 veren tehdit – aydın endeksinde son günlerde büyük bir düşüş yaşandı. Bugünkü son seansta 1'e 0,72 verdi.

Bu düşüşün nedeninin ne olabileceği ile ilgili açıklama yapan 'SOKAYIM (Sonradan Olma Kürt Aydınları Yardımlaşma ve İşbirliği Mekanizması)' sözcüsü Kemal Kedimvar şunları söyledi:

Devir değişti!

Uzun yıllar boyunca özellikle de Türk medyasının ilgi odağıydık ve bu bizim en büyük gücümüzdü. Ama artık devir değişti. Ortaya telsiz konuşmaları çıktı, medyanın yeni gözdesi onlar oldu. Her gün ilk sayfadan yayına giriyorlar. Bu nasıl oluyor anlamıyoruz.

Zor durumdayız!

Yıllarca medya bizi el üstünde tuttu, haklı gördü. Nasnameciydik, aydınlık. Artık kimse bizi takmıyor.

'Allah rızası için bir tehdit' diye dilenmeye başlayacağız yakında. Tehdit bulalım diye sosyal medyada hakkımızda yazılan şeylerin hepsini sabah akşam okuyoruz. Çok zor bir dönemden geçiyoruz.

Aydınlığımız elden gidiyor. Boynumuzda taşıdığımız fulara mahcup oluyoruz.

***

Bu açıklamaların Kürdistan'da nasıl karşılanacağı ve aydın-tehdit haberlerinin tahtı telsiz konuşmalarından geri alıp alamayacağını önümüzdeki günlerde hep birlikte göreceğiz...

Belediye otobüsünde Awazê Çiya tartışması

İstanbul'da bir öğrenci şenliğinden ayrılan öğrencilerin topluca bindikleri 35-C nolu otobüste içlerinden birinin otobüs şoförüne çalması için Awazê Çiya albümü uzatması üzerine ilginç olaylar yaşandı. Görgü tanıklarının anlattıklarına göre, metropol hayatına yıllardır ayak uyduramayan, bu kadar Kürdü ancak mitingde gaz yerken ya da Newroz alanında bir arada gören bir Kürt genci ortamın gaziyla otobüs şoförüne Awazê Çiya albümü uzatıp "Hela buni çalisan" dedi.

Şoför ilk şokun ardından "Otobüste CD player yok" dediyse de yakasını kurtaramadı. Bunun kendisine ve hatta Kürt halkına bir hakaret olduğunu düşünen genç "Çal diyem saan" ısrarını sürdürünce tartışma büyüdü. Olay, gencin arkadaşlarından birinin kendisine MP3 playerını vermesiyle tatlıya bağlandı.

Gelen son bilgilere göre otobüs şoförü 59R veya DT1 hatlarından birine geçmek için İETT'ye dilekçe yazdı.

Sayın Hasip Kaplan'ın Bilinmeyen Yönleri...

Köklerini derin Çin tarihinin en egzotik ve direngen Kürt damarından alan Tekwando sanatının Kung-Fu ile olan bağlarını bilmeyen yoktur vardır. Ezilenin iktidar ile olan ritüel dansına dış bilemediği şu zamanların en eylemsel metodun da Kürt Tekwandosundan geçtiğini başta Çomskî ve Wollerştayın da hem fikir.

Döner tekmenin, duçaginın ve daha pek çok hareketin 5.stratejik hamlede bir yöntem olacağına olan inanç günden güne artarken, Bu sanatın piri ü miri Hasip Kaplan (Eski Çin kaynaklarında Kaplanato Takişa Hasipomata diye geçtiği de söylenir) şu günlerde BDP Karate ve Van Daym Atölyesinde dersler verecek. Meclis, emniyet ve il binası gibi mekanlarda da pratik sergilenecek.

Çalışmalar bunlarla da sınırlı değil,.

Sayın Kaplan aynı zamanda BDP'nin açacağı Folklor Akademisinde de görev alacak.

Mecliste kah Yozgat yöresinden, kah Burdur yöresinden sergilediği müthiş atak ve performanslarla "Delilo, Çaçanê, Sê Pê" komisyonu başkanlığına kadar yükselen sayın Hasip Kaplan, yeni yasama-yürütme ve folklor döneminde halk destekli bir sentez dans sergileyeceklerini söyledi.

Ayrıca mecliste açılacak olan Folklor kursuna MHP dışında herkesi alabileceklerini aktaran Kaplan, "Folklor kaplan gibidir, wouuw diye üstünbe atlar, tek seferde davulun canını alırsın" dedikten sonra şöyle devam etti: "Ben şimdi ortaya çıxiyem. Siz para atacaxsız. Atmayının gurçikinî alirem"...

Yine ilk ve son defa Tolaz Haber'in elde ettiği bir flaş gelişmeyi de siz değerli okurlarla paylaşmaktan onur duyuyoruz.

Sayın Kaplan Star Wars Episode 7'nin ön çekimlerine çağrılmış bulunuyor.

Hayırlı olsun.

Kürt şairler Amed'de buluşuyor..

Yekîtiya Nivîskar û Helbestvanên Kurdistan (YNHK)-Kurdistan Yazarlar ve Şairler Birliğinin bu sene ilkini düzenlemeyi planladığı şair buluşmasına dair detayları facebook grubunda kamuoyuna açıkladı..

Düzenleme komitesi adına yapılan açıklamada yoğun bir katılım beklenildiğinden buluşmanın 20 mayıs 2012 günü Amed Newroz alanında yapılmasına karar verildiği belirtildi.

Katılım şartları olarak şiirleri hangi bir gazete (posta gazetesi hariç) dergi ya da internet sitesinde yayınlanmış, facebookta paylaştığı şiirlerinin en az 20 like ve 5 share alan şairlerin (screenshotlarla belgelendirilmiş olması şartı ile) yanı sıra en az 1 hozan tarafından seslendirilmiş bestesi olanların da katılabileceği yeniden vurgulandı.

Katılımcılara günün hatırası olarak verilmek üzere 34 bin yüzük,23 bin de fular hazırlatıldığı belirtilen açıklamada bunların bir katılım belgesi ile şiirleri en çok beğenilenlere verileceği belirtildi..

Katılımcıların alana rahat ulaşabilmesi için ofis ve bağlar semtlerin otobüs, minibüs gibi toplu taşıma araçlarının kaldırılacağı yetmezse kamyonların da takviye olarak kullanılabileceği eklendi.

"Bu buluşmaya katılacak hevallere bu paylaşımı beğenmesini rica ederiz" şeklinde sonlandırılan açıklamanın altında haber yayına hazırlandığında 1349 yorum ve 27 692 like-beğeni- bulunmaktaydı.

SON DAKİKALAR-DERLEME

**Ahmet Şık ve Nedim Şener tahliye edilince protesto edecek bir şey bulamayan binlerce solcu, boşluğa düştükleri gerekçesiyle soluğu psikologda aldı.

**“Hewal” mı “Heval” mi tartışmasında yine bıçaklar çekildi: 3 yaralı var...

**Facebook yönetimi, günde 200 etiket vurulan Hozan Dino'nun durumunu netleştirmek için California'da toplanıyor.

**Facebook'taki 'Çıkış Yap' butonunu yanlış anlayan binlerce Kürt Facebook kullanıcısı soluğu dağlarda aldı.

**“Kürt Şair Ehmedê Huseynî, bu sabah “Vê sibehê..” ile başlayan bir mısra yazıp yayınlamadığı için hayatından endişe duyuluyor.”

**Polisler protestoda yakalayınca “Abê bız ekmegımızın pêşindeyıx, ne işimiz olır eylemde” diyen eylemcinin; Nezarette “Bız buraya halkımız için düştük, hani nerde halkımız! Niye protesto etmiler” diye serzenişte bulunduğu öğrenildi.

** Sırrı Sakık'ın 2011-2015 döneminde giyeceği İtalyan şıklığını yansıtan takım elbiseleri TBMM'de verilen kokteyl ile tanıtıldı.

** Strasbourg'daki uzun yürüyüşte buzda kayıp düşen N.A için 'Şehîd Namirin' sloganları atan kitle, Fransa polisi tarafından 'teşqale yaratmayın benim babam' denerek sakinleştirildi...

** Altan Tan'ın saçının orjinal mi yoksa peruk mu olduğu tartışmasında, Konu nasıl ilerlediyse artık; yine Pkk'nın arkasında başta İsrail olmak üzere bisürü devlet olduğu sonucuna varıldı...

** Bu yıl Hamburg'ta düzenlenecek 56. Felsefe Kongresine Amed Minibüsçüler İnsiyatifi, “Hegel felsefesinin yıkılışı” bölümüne davet edildi.

** Shakira'nın kürtçe şarkı söyleyeceği haberini alan aynur doğan,kolombiya ezgilerinden oluşan bir albüm yapacağını açıkladı..

** Ses sistemi sorunu nedeniyle Newroz'da 30ar-40ar dk konuşamayan Kürt siyasetçilerin gözüne uyku girmedi.

** Öğretmenin sorduğu 'Kürtlerin milli marşı nedir?' sorusuna 'Herne peş' cevabını veren Ragıp, Hocasının 'Adından da mı utanmıyorsunuz' çıkışıyla şoka uğradı...

** TRT ŞEŞ'te tamamı Kürtçe kelimelerle kurulan ilk cümlelerin tanıtımı yapıldı: “Temaşevanên heja, hun bi xêr hatin”...

** ANF, dünkü köşesinde ANF'den bahsetmeyen Radikal yazarı Cevdet Aşkın'ın sözleşmesini tek tarafı olarak fesh ettiğini duyurdu.

** Mitingde atılan “Bijê Serok Apo' sloganında senkronu tutturamayıp tek başına kalan M.T.'nin günlerdir yaşadığı tedirginlik sürüyor...

** Kimin şehit olup olamayacağını yasalarla belirleyen Erdoğan'ın, gelecek hafta Mikail ve Cebrail ile toplantı alacağı kesinleşti...

** Üniversiteye başlarken kurduğu müstehcen hayallerinden hiçbirini gerçekleştiremeyen Baran(23), mezuniyetine kısa bir süre kala kendini tasavvufa adadı...

** Annesinin sürekli “kurê felankes mektep duxweyne, kurê felankes zewiciye” söyleminden boğulan genç, Felankes'i bulmak için yollara düştü...

** Amedli bir girişimci, "Erdal Er" marka klormatik gözlükleri piyasaya sürdü.

** Türk Medyasında çıkan 'Karayılan öldürüldü' haberi üzerine Karayılan 3 canının kaldığını açıkladı..

** Kürtlerin korku hikayelerinde yer edinmiş olan Pîrhabok konuştu: "Artık halkımın özgürlüğü için savaşaçağım"

** "Benim Kürt arkadaşlarım da var" sözünde adı geçen 'Kürt' konuştu: Büyük büyük dedem elaziğ'da yaşamış sadece, abartmaya gerek yok....

** Festival ve kutlamalara doymayan Avrupa'da ki Kürtler, 2013 Newroz kutlamalarına bu Mayıs ortaları gibi start vereceklerini bildirdiler...

** 4 Nisan'ın yaklaşması ile ziyaretçi akınına uğrayacak Amara'dan her yıl alınan topraklara köylü şimdiden "Toprak bırakmadınız köyde, ne ekecez biz?" diye isyan ederek, alınacak toprak miktarını tarifeye bağladı...

** Elektriğe yapılan 8.1 lik zamma Kurdistan coğrafyasında tepki gösteren olmadı..

** TZP Kurdî, Kürtçe'den sonra meclis tutanaklarına "(X)" olarak geçen Latinceyi "Kardeş Bilinmeyen Dil" olarak ilan etti.

** Liceli eroin üreticileri NEWTOZ adı ile uluslararası piyasada markalaşma kararı aldı..

** Attığı 3 taştan 2'sini polise isabet ettiremeyen Hakkarili genç 1 yıl boyunca eylemlerden men edildi...

** En yakın arkadaşının düğününde "Bir miktar pere" takan Xêredin'e; "Mala wî ava" anonsu yapılmadı. Xêredin'in üzüntüsünün sürdüğü bildirildi.

** Cizre'de tarlasından topladığı toprağı "Amara toprağı" diye satmaya çalışan bir kişi KCK Asayiş tarafından gözaltına alındı

** Muhsin Kızılkaya bu fırsattı kaçırılmayarak KCK iddianamesini Kürtçeye çevirip kitap haline getireceğini duyurdu.

** Binlerce sayfayı bulan iddianameleri okumaya alışan Şoreş, Tolstoy ve Dostoyevski'ye de ancak iddianame olarak okuyabileceğini söyledi.

** Nuçe Tv'ye bağlanıp "Silavan li Îmralî yê dikim" diye söze başlayan amca 23 kampa daha selam gönderdikten sonra yayından alındı..

** Karda sessizce yürüyen Kürt genci, Türkologları şaşkına çevirdi...

** Ren nehrine yazdığı "Çemê Reynê" adlı eseri çok sevilen Hozan Brader yeni şarkısı "Çiyayên Alpê" nin kaydını tamamladığını duyurdu...

** KCK iddianamesinde adı geçmeyen onlarca kişi yarın Taksim Tünelden meydana yürüyeceğini duyurdu.

** Dîlan û Ferman'ın son klipi için kamyonla getirilen koyunlar otlarken çekim alanından uzaklaşınca set çalışanları yönetmenin hışmına uğradı..

** Başbakanın "Artık çamaşır makineleri var. 5 çocuk bile olur" demecini yanlış anlayan Xalê Seydîxan, eve 2 çamaşır makinası daha aldı...